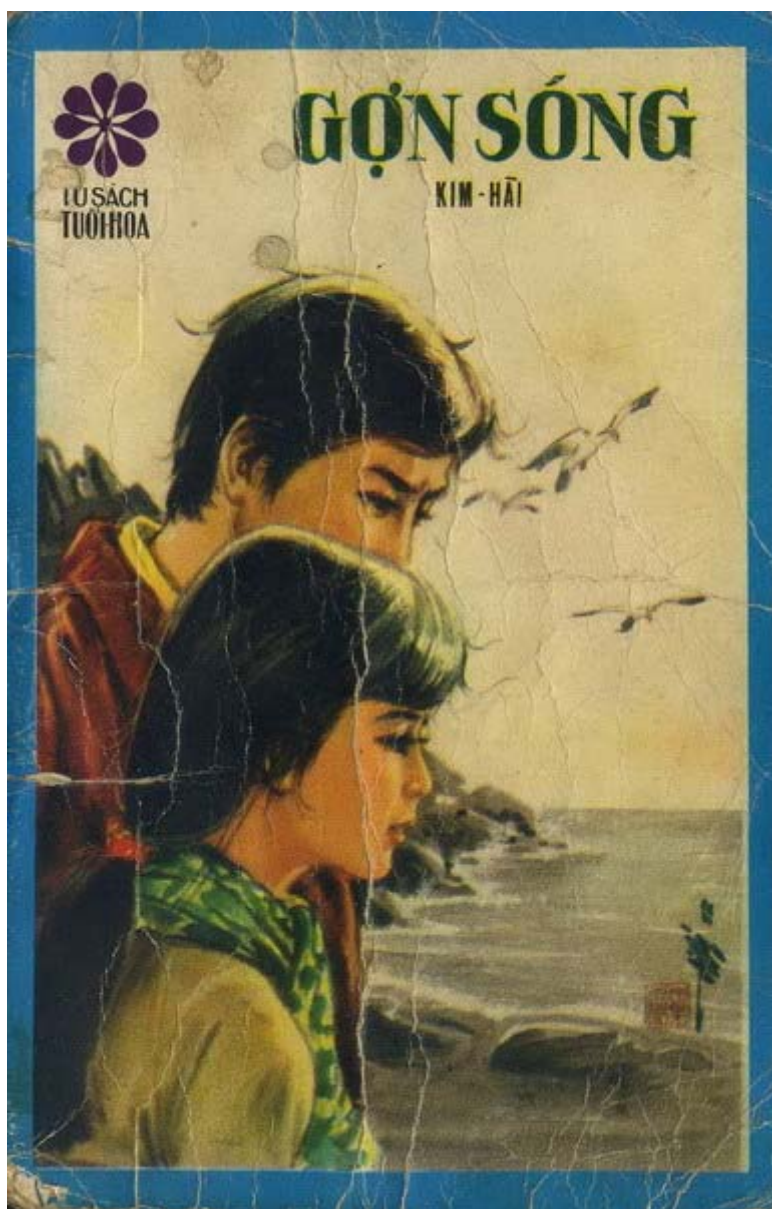

Kim Hải

Gợn Sóng

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Chương 1

Tôi ngồi xếp bằng cả hai chân lên giường cố sao nhét vào óc bài Vạn Vật dài lòng thông như một bài diễn thuyết buồn nản. Thật là làm lẫn lộn lao khi tôi tin là mình có khả năng nhớ dai vô địch và cái nghề học bài là cái nghề “tủ” chính yếu của tôi. Năm ngoái, tức là năm tôi học đệ nhị, tôi chuyên về toán. Những bài toán không gian huyền ảo được tôi làm trơn tru. Bài làm nào cũng điểm khá, ấy thế mà đến khi thi tú tài đơn, tôi suýt rớt vì cái môn rắc rối đó. Bài toán vây quanh một cái khối tháp ba chiều với những chuyển động và quỹ tích làm tôi toát mồ hôi lạnh. Suốt ba giờ nhăn nhăn nhó nhó, tôi nộp bài sau rốt với tấm lòng nặng như chì và nỗi lo âu canh cánh. Nhưng có ai ngờ học ban B mà lại được mấy môn học thuộc lòng như Sử Địa, Công Dân, Vạn Vật vớt vát điểm. Mấy bài đó tôi làm thật tốt, chữ đâu trong đầu cứ tuôn ra ào ạt như mưa rào. Tôi lấy làm lạ lòng và tự đắc cho cái kết quả không ngờ đó. Từ đấy môn Vạn Vật không còn là môn học đáng ghét và “cù lằn” như tôi đã nghĩ.

Kịp đến khi lên Đệ Nhất, ông anh sinh viên SPCN của tôi động lòng nghề nghiệp khuyên tôi theo đuổi ban A.

- Ban B. Hừm. Con gái học ban B cho nó già người ra đấy hử. Lúc nào cũng tính với toán. Thôi đi A đi.

Đó là lời mở đầu của ông anh họ tôi khi được tôi hỏi ý kiến việc chọn ban. Tuy vậy, tôi vẫn còn lo lắng, tôi hỏi:

- Nhưng em đang học ban B thì làm sao đây?

- Ngốc quá, cô xin đổi ban chứ làm sao. Này nhé, học A dễ đậu hơn B, vì học B năm đệ nhất nó khó lắm. Cô mà làm hỏng toán thì đừng

hòng thi đậu. Sau nữa, học A, lên đại học tha hồ chọn phân khoa, Y khoa này, Nha, Dược ... đi cái gì cũng được hết trơn.

Tôi nhớ đến kỳ thi vừa rồi hòng toán mà cũng đậu. Có sao đâu. Tôi buột miệng:

- Sao kỳ thi vừa rồi em làm toán được có 4 điểm mà vẫn đậu.

- Đó cô thấy không, dốt toán vậy mà đòi đi B. Thôi A đi.

Tôi đồng ý. Và đến bây giờ trả giá cho sự lựa chọn đó, tôi khổ đau cảm cúi với mấy cái xương, cái tóc.

Tôi ngáp một hơi dài, thò chân xuống đất vươn vai cho đỡ buồn ngủ.

Ngọn đèn điện vàng buồn hiu tởa ánh sang lờ lờ trên mớ sách vở hỗn độn.

Tôi với tay tắt đèn để mắt được dịu đi đôi phút. Gió lọt qua vuồng cửa sổ bỏ rộng, đưa đẩy chiếc áo dài trắng toát ở góc phòng tạo ra cái cảm giác mát mẻ dễ chịu. Tôi đến bên cửa sổ, tì nhẹ vào cái khung gỗ nhám nhìn xuống con hẻm nhỏ. Những mái nhà thấp im lìm. Mọi người đã ngủ say. Những tiếng động ồn ào đã xa lìa mắt hút theo ngày. Chỉ còn âm vang tiếng lá cây đâu đó xào xạc chạm bên nhau và vắng vắng giọng rí rả phấn khởi của lũ côn trùng vì gặp một đêm đẹp trời.

Tôi ngược nhìn lên bầu trời đầy sao. Dây Ngân Hà trắng loáng như sữa nhấp nháy. Tôi tưởng chừng như có hàng vạn tiếng lách tách trong trẻo phát xuất từ những vì sao nhấp nháy đó. Tôi lắng tai để lóng nghe những tiếng lạ :

- Thôi Tâm về nghe anh, khuya quá Tâm sợ.

Giọng nói quen quen vọng lên nhẹ nhàng từ vùng tối im lìm ở dưới kia. Tôi lạ lùng nhìn xuống. Hai chiếc bóng, một cao, một nhỏ nhắn đang sát gần nhau. À té ra con Tâm học cùng trường, nhưng nó học

ban C. Chắc lại bồ bịch gì đây. Tôi định đi vào, nhưng trí tò mò cứ giữ chân tôi lại vuông cửa sổ.

- Thôi em về nghe anh.

Người con gái nói đến lần thứ ba điệp khúc đó mà vẫn chưa bước đi nổi. Người con trai nói gì đó không rõ, tôi chỉ thấy con Tâm gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Mai anh tới nhà xin phép má đi, không thôi bà cụ mắng chết.

- Không hề chi mô. Chiều mai thứ bảy, anh mời Tâm đi xi-nê. Dắt theo bé Tư đi nữa.

A, cậu con trai người Huế, hèn gì giọng nói nhỏ nhẹ dữ.

- Để mai rồi Tâm trả lời anh. Bây giờ Tâm phải về. Bãi học 10 giờ mà bây chừ 10 giờ rưỡi rồi đó. Tâm về nghe.

Họ không nói gì nữa. Tôi thấy hai bàn tay siết chặt giữ lại ngay cả khi con Tâm di chân được một bước.

- Chúc ngủ ngon.

Con Tâm vụt bỏ chạy nhanh vào hẻm. Người con trai đứng nhìn theo mãi rồi mới trở bước.

Tôi vào giường không buồn bật đèn lên. Trạng thái buồn ngủ đã mất, nhưng bây giờ sự lười biếng và đầu óc lạ lùng ném tôi vào một cảm giác xa lạ. Hình ảnh vừa rồi tự nhiên bám riết lấy tôi như một con rết đang chĩa hàng trăm cái chân nhỏ trên nền đất ướt. Tôi lăn vào trong cùng. Chiếc giường kêu lên một tiếng thảm não cùng lúc trong tâm hồn tôi bật lên một cảm nhận xót xa.

Tôi thấy mình cô đơn lạ lùng. Gian phòng trống vắng. Bóng đêm yên lặng. Tôi nhắm mắt lại và mặc dù không muốn, trí óc cũng lênh đênh trôi tấp vào một ước muốn thuần khiết nào đó.

Tôi nhớ đến hai bàn tay siết chặt của con Tâm và bồ nó hồi nãy. Con

Tâm đâu lớn gì hơn tôi – Chúng tôi trạc bằng tuổi nhau, cùng một học lực như nhau, ấy mà đêm nay, cảnh tượng bất chợt tình cờ bắt gặp làm con Tâm như lớn hẳn lên, chừng chạc hẳn lên.

Một ý tưởng vút đến như một lần chớp – Tại sao tôi không có một người yêu như con Tâm nhỉ? Tôi chúi đầu vào gối xấu hổ một mình.

“Những cử động phản xạ, các trung khu thần kinh ...” Tôi cố nghĩ đến bài Vạn Vật nhức đầu để xua đuổi những ám ảnh tội lỗi đang len lỏi trong tôi. Nhưng tôi bất lực ... Đêm càng lúc càng sâu. Tôi sợ mình không ngủ được – Vội vàng tôi đếm từng tiếng 1,2,3,4 ...

Có con thạch sùng tắc lưỡi chế giễu đâu đó trên trần nhà ...

Buổi học sáng bắt đầu bằng hai giờ Triết buồn ngủ. Ông thầy dạy Triết có mái tóc xoắn tít chỉ gây được phản khởi cho lũ học trò con gái khi ông bắt đầu một mệnh đề phụ bằng tiếng “nhưng” được nhấn mạnh như một tiếng trống trường trong các tuồng hát bộ, âm phát ra đáng lẽ quan trọng, gọi sự chú ý thì trái lại hài hước khôn tả.

- ... Nhưng ... đạo đức không phải ...

Lũ học trò con gái bàn cuối cười lên như chuột rúc. Ông thầy Triết cũng hiền khô, mỉm cười rồi tiếp tục giảng giải.

Tôi quay sang Liên gọi nhỏ:

- Liên, Liên, mày có hiểu không? Thầy giảng sao khó hiểu quá.

Con Liên lắc đầu :

- Về nhà coi lại sách. Cứ cái điệu này, đi thi tụi mình ăn ốc vẹt hết.

- Reng ... Reng...

Tiếng chuông reng báo hiệu giờ chơi - Chúng tôi thấp thỏm đứng ngồi không yên. Lời giảng của giáo sư Triết trôi tuột theo những tiếng lao xao ngoài sân, trong lớp. Giáo sư gõ mạnh cây thước lên mặt bàn ra hiệu im lặng. Cả lớp im được một phút. Và rồi từ dưới lớp

vọng lên câu năn nỉ:

- Ra chơi rồi thầy. Thầy để tuần sau giảng tiếp thầy ...

Những đứa khác chớp cơ hội đó đồng lao nhao một lượt.

- Thầy cho ra chơi thầy. Để tuần sau giảng tiếp thầy ...

- Hết giờ rồi thầy.

Cuối cùng, giáo sư đành chịu thua, khoát tay. Chúng tôi kéo nhau ra ô ạt. Vài đứa bu lên bàn giáo sư hỏi han về bài luận triết kiểm soát hôm thứ hai vừa rồi.

Trời nắng dịu. Mấy cây phượng lòng thông quả xanh. Con đường Thống Nhất im mát với hai hàng cây sao thẳng tắp.

Cả bọn tôi hợp thành một nhóm bốn đứa kéo nhau ra đám cỏ mượt sát hàng rào ngồi sà xuống bàn chuyện.

Liên nhu nhu cái miệng nhỏ than thở:

- Bài Vạn Vật khó quá tụi bây ơi. Tao học hoài suốt đêm.

Thanh cũng than trời như bọng – Duy chỉ có Mai mỉm cười không nói gì. Tính con nhỏ đó vẫn thế, mơ mơ màng màng, thơ thẩn bất bực cả mình. Nhưng bù lại học giỏi một cây. Bài Vạn Vật đang làm tôi nhớ lại câu chuyện hồi hôm. Tôi nhớ lại câu chuyện hồi hôm. Tôi hạ thấp giọng:

- Tụi bây nhắc đến bài Vạn Vật tao mới nhớ hồi hôm tao thấy con Tâm và bồ nó đưa nhau về, tình lắm.

- Tâm nào, phải Tâm học ban C không?

Tôi gật đầu:

- Phải đó.

Liên kêu:

- Bạn của Mai đó tụi bây à. Chắc Mai biết chuyện kể cho tụi này nghe đi.

Mai cười. Đôi mắt ướt lên, hồn hậu:

- Người yêu của Thu Tâm đó à – Anh ấy Mai cũng quen, bạn của anh Mai mà. Nghe nói hai người thương nhau lắm.

Thanh nhăn mặt:

- Đang còn đi học mà bồ bịch thì học hành sao cho vô nữa. Lại còn đưa đón nhau nữa. Chắc con Tâm nó điếc nên không sợ sùng.

Mai cười bí mật:

- Lớn thì phải có người yêu chứ. Thu Tâm học giỏi nhất lớp đó. Máy bồ có nhớ năm rồi Thu Tâm được phần thưởng ưu hạng đó không? Máy đưa nhìn nhau băng khuâng. Tự trong tôi, tôi cũng thấy điều đó không đáng trách – không có gì đáng trách hết.

- Nhưng, nếu có người yêu cũng không nên đưa đón ngoài đường như vậy. Thiếu gì cách mời về nhà nói chuyện đằng hoàng.

- Thôi kệ nó, nói chuyện khác đi. Hơi đâu mà bàn chuyện thiên hạ. Tụi bay không hỏi ôn bài nhau, tí nữa bà Mỹ khảo Vạn Vật là chết đó. Chúng tôi quên ngay câu chuyện vừa rồi, ôn tập, hạch sách nhau bài vở, đến khi tiếng chuông báo giờ ra chơi đã hết.

Hàng ngàn tà áo trắng bay bay khắp sân nắng đã tụ họp thành hàng lối chỉnh tề. Những tiếng xôn xao đã bớt nhưng dứt hẳn thì không.

Chả mấy chốc sân trường vắng vẻ. Chỉ còn nắng tràn lan qua những cành lá xanh tươi trong sân trường rộng mát.

Buổi trưa – Từ lớp học bước ra, nắng chói chang đến nhức mắt. Máy cây sấu đông tròn quả đông đưa cũng không ngăn che được ánh sáng mặt trời. Tôi đội vội cái nón lên đầu cố bước mau về nhà. Con dốc cao độc nhất trong thị xã phơi trần trong cái nắng gay gắt giữa trưa. Tôi đi như chạy cố vượt sức nặng của đôi chân để leo lên dốc. Lên đỉnh dốc, tôi ngưng lại một chút để nhìn xuống những người đi

nhỏ li ti và con đường xe lửa ngoằn ngoèo khuất dạng sau những dãy nhà tranh lụp xụp phía dưới. Tôi chột dụi mắt vì tưởng mình nhìn lầm. Nhưng không, lại Thu Tâm và bồ nó.

Lần này tôi mỉm cười. Nhưng đồng lúc tôi thấy mình thua thiệt. Cái hạnh phúc dịu dàng của tuổi mới lớn tôi vẫn chưa được hưởng nhận. Từ trên cao, tôi cũng nhận rõ được sự sung sướng bao trùm Thu Tâm. Đến ngày nào tôi mới nếm được niềm vui ấy. – Nó như thế nào – Nó êm ái ra sao – Nó đầy vẻ an ủi hay đau khổ.

Về đến nhà, xong bữa cơm trưa, tôi lên gác vào phòng mình. Bên kia lũ em trở mình ràn rạc trên nền ván.

Hôm nay là chiều thứ bảy, thiên hạ đợi nắng dịu một chút là ra đường ăn diện lộng lẫy. Nhưng tôi thì chưa bao giờ dám bước chân ra phố với mục đích dạo qua, dạo lại. Cái thị xã phồn thịnh này thích hợp với mấy cô gái đi làm hơn là lũ học trò áo trắng chúng tôi.

Giấc ngủ trưa vẫn không chịu đến. Trời oi bức lạ. Chờ một cơn mưa rào cho chín đất, cho thối cây mà chẳng thấy. Trời vẫn trong vắt. Mây bay trên cao rồi tan biến trong sức hun nóng của mặt trời. Gió như thổi đến một nơi nào không biết. Có đó mà da thịt, chẳng cảm thấy nhận được chút nào hết. Tiếng quạt giấy quạt phành phạch, sần sật như một điệu nhạc thô sơ của dân miền Thượng. Càng nghe càng thấy nóng bức thêm.

Tôi ngồi vào bàn học - Tôi ôn lại những gương mặt bạn bè. Cả bạn trai lẫn bạn gái – Bạn trai chỉ toàn là những đứa học chung lớp hồi trung học đệ nhất cấp. Hồi đó, trai gái học chung vui ghê. Bạn bè chung lớp suốt 4 năm ròng nên xem nhau như anh em, chọc ghẹo nhau, la mắng nhau không một chút mắc cỡ, đỏ mặt hoặc ý xấu. Bây giờ con trai học riêng, con gái học riêng, gặp nhau chào hỏi như

không. Rồi lại tôi chỉ có bạn gái. Mấy đứa bạn gái siêng học và giản dị.

Tôi soi mình vào chiếc gương con đặt trên bàn học. Quả thật nếu nhận xét cho đúng thì tôi không được đẹp. Tôi cũng không hiểu vì sao tôi không được đẹp bằng con Mai, con Thanh, con Liên, bởi vì cứ phân tích từng phần trên gương mặt, môi, mắt, mũi thì tất cả đều trung bình. Thế mà nhìn chung, cộng tất cả lại rồi ngắm nghía thì có một cái gì không ổn trong đó. Cái nhan sắc bỗng sụt hẳn đi và trông làm sao áy.

Tôi cũng biết điều đó. Nhưng mà cần gì. Tôi bận nhiều công việc quan trọng cần phải chú ý hơn là ngồi đó chuốt trau sắc đẹp. Tôi cần phải học, đậu tú tài đôi, ráng thi vào sư phạm để ra trường giúp đỡ ba má và các em. Ba tôi đã già rồi, ông sắp về hưu. Má tôi ốm yếu xoay vòn với mấy lũ em cũng đủ mệt nhọc đừng nói chi đến việc kiếm tiền thêm. Cả gia đình trông cậy vào tôi là đứa con gái lớn nhất. Ba tôi hãnh diện với bạn bè về cái học của tôi. Má tôi hy vọng tôi sớm thành đạt để gia đình khá giả hơn. Và các em tôi nhìn chị để tiến lên.

“Cái nét đánh chết cái đẹp” – Má tôi thường bảo tôi vậy mỗi khi tôi làm lỗi và lẽ tất nhiên tôi cũng tin ghê lắm. Tôi nghĩ giản dị cũng là một cái đẹp của đàn bà. Và tôi tập giản dị. Tôi sung sướng với cuộc sống êm trôi trong học đường và gia đình.

Thỉnh thoảng có những buổi chiều đẹp, cả bọn dắt nhau ra bờ sông ngắm cảnh. Trong làn gió mát. Trong cái êm ả và khung cảnh nên thơ của buổi chiều trên sông. Lòng tôi cũng đôi phút chùng xuống dịu dàng. Niềm xao động không gốc không nguồn phát xuất rồi tan biến, nhưng không mất hẳn mà ẩn giấu đâu đó trong chỗ kín tâm hồn.

Hoặc những đêm sáng trăng thanh lạnh. Tôi tắt đèn, ngập mình trong bóng trắng để nghe đâu đó một nỗi buồn thật nhẹ nhàng vây bọc quanh mình.

Những lúc cảnh mơ màng đó tất nhiên làm phong phú tâm hồn tôi, phát sinh những ý tưởng phức tạp, nhưng bề ngoài nó vẫn đứng vững, không thay đổi. Và tôi có cái bề ngoài của một cô gái tầm thường, không đẹp và giản dị.

Những ngày kế tiếp trôi qua trong êm đềm. Tôi quên mất chuyện của Thu Tâm và những ám ảnh manh nha về nỗi cô đơn con gái cũng biến mất. Tôi vui đầu với việc học với những bài ôn thi đệ nhất lục cá nguyệt. Đúng hôm tôi vừa thi xong một ngày và được nghỉ liền từ 5 ngày để các giáo sư chấm bài, thì Liên đến tìm tôi. Trời nắng gắt. Nó đi đầu trần. Mặt đỏ như như người say rượu. Tôi la lên:

- Đi đâu mà nhè lúc trời nắng gắt như thế này. Có điên không em? Liên vẫn thờ người ra thờ. Nó với lấy cây quạt, quạt phành phạch như một mụ nhà quê chính hiệu:

- Cho tao miếng nước, rồi tao báo tin này cho mà nghe. Nhanh lên. Trời nắng ghê quá, chẳng thấy mát lấy một chút.

Tôi thét mấy đứa em lấy cho Liên một ly nước lạnh rồi quay sang thúc hỏi:

- Chuyện gì nói mau lên – Làm tao sốt cả ruột. Bà Mỹ nện hột vịt hay ông thầy Triết cho tụi mình zê rô. Lẹ lên.

Liên lắc đầu, dừng quạt, bỏ nhỏ một câu:

- Bỏ con Thu Tâm chết rồi mày.

- Ai?

- Anh chàng mà mày gặp đi với Thu Tâm đó?

Chết rồi. Tôi hỏi một câu lẳng xẹt:

- Bây giờ làm sao?

- Con Mai đi đưa đám hồi sáng đó. Nó kể là con Thu Tâm cũng có đi. Con Tâm khóc quá trời nhưng không dám để cho ai biết hết.

Tôi nhăn mặt:

- Biết thì biết chứ, sợ gì ai. Bề nào cũng là người mình thương chứ bộ.

Con Liên trợn mắt nhìn tôi:

- Khóc tồ tồ để thiên hạ chửi thúi đầu à. Ai cho khóc. Bà con cật ruột gì mà khóc. Nghĩ cũng tội thiệt. Đụng tao chắc tao xỉu quá.

Tôi thối mặt:

- Mà làm sao chết vậy?

- Anh đó là lính mà. Cùng một binh chủng với anh con Mai đó. Nghe nói bị pháo kích.

Tôi băng khuâng nhìn ra ngoài cửa sổ. Phía dưới kia là chỗ đứng mà đêm hôm nào tụi nó hò hẹn. Thế mà đột nhiên, một đũa biến mất.

Lòng tôi cũng nao nao. Tàn trứng cá xôn xôn những quả đỏ mọng và giàn ti-gôn của căn nhà phía trước bỗng hồng rực lên hơn bao giờ hết. Giọng con Liên vẫn đều đều:

- Chắc tụi mình qua an ủi con Tâm một chút đi. Không quen thân nhưng cũng quen. Để tao rủ con Mai với con Thanh. Mai mình đi nghe, đi buổi sáng cho mát. Chịu không? ...

- Ủa, tụi bây đến nhà tao rồi đi. Nhà Thu Tâm trong hẻm này nè. Tao không biết nhà, chỉ biết nó ở trong này thôi.

- Con Mai biết mà.

- Chắc là khổ ghê lắm nghe.

Liên vênh mặt buông một câu triết lý:

- Yêu là khổ mà.

Tôi không có một kinh nghiệm nào về tình yêu để nói thêm về câu phát biểu của Liên. Tuy nhiên khi nghĩ đến sự mất mát lớn lao của Thu Tâm, tôi cảm nhận phần nào nỗi khổ sâu mà Thu Tâm đang chịu.

Liên vừa về được nửa tiếng đồng hồ thì cơn mưa đầu tiên sau những ngày nắng hạn đổ xuống. Cơn mưa ồ ạt cộng thêm với tiếng sấm chớp xé trời. Hơi nước đưa vào cửa sổ, mát như thạch. Tôi khép nhẹ cửa lại. Căn gác tôi lơ mơ, tôi bật đèn rồi lên giường cầm lấy quyển truyện.

Gợn Sóng

Chương 2

Không hiểu có phải vì những câu nói nhẹ nhàng đượm đầy thông cảm, an ủi của tôi, hay vì nhà tôi kế cận nhà Tâm nên tôi và nó dễ thân nhau. Sự nối kết tình bạn thật bất ngờ. Bất ngờ hơn nữa là tôi và Tâm còn thân nhau hơn cả tình thân giữa tôi và mấy đứa bạn như Liên, Thanh, Mai.

Tính Tâm trầm lặng, ít nói. Nhưng đó chỉ là cái bề ngoài. Không ai có thể ngờ rằng đôi mắt tròn đen bồ câu ngây thơ, trong sáng thế, đôi má bầu bĩnh, và đôi mọng hầu như chỉ để vùi vĩnh suốt ngày kia lại là một cô gái đã từng đau khổ vì yêu.

Khi tôi hỏi Tâm yêu là thế nào. Tâm đã kể tôi nghe chuyện tình của nàng và người lính trẻ. Câu chuyện đẹp như một bài thơ nếu không có đoạn kết quá bi đát.

Tôi nói:

- Đơn giản và dễ dàng vậy hả Tâm? Vậy mà mình cứ tưởng ngoắc ngéo lắm.

Tâm nhìn tôi, tròn mắt:

- Bộ My chưa có ai hết à?

Tôi bỗng thốt ra một câu chua chát mặc dù lòng tôi không định thế.

- Ai mà thương mình, mình xấu chứ đâu được dễ thương như Tâm.

Người ta thời nay chỉ thích cái đẹp.

Có lẽ câu trả lời có vẻ xót xa đó làm Tâm hiểu lầm tôi cũng có tâm sự gì đó, một sự náo lòng. Vì vậy Tâm vội an ủi:

- Cái nét đánh chết cái đẹp, My lo gì, trên đời này vẫn có người tốt.

Nhưng phải nói rằng từ khi tôi chơi với Tâm, tôi thấy khổ tâm vì trí óc bận rộn nhiều hơn xưa. Những câu tỉ tê tâm tình, những lời than thở những kỷ niệm của Tâm gợi lại, làm thay đổi tâm hồn tôi. Cô học trò chỉ biết có bài vở, toán pháp thì nay đã mơ mộng và lo nghĩ vẩn vơ.

Tâm đã gợi kéo những ước muốn con gái của tôi, bắt nó phải hiện diện thường trực trong đầu óc tôi – Và vì vậy tôi bắt đầu thay đổi. Tôi hay nói nhiều về chuyện tình cảm, tôi chú ý đến những người bạn trai thường nhật, để tâm đến cách đối xử của họ nhiều hơn.

Tuy nhiên, thật tình tất cả những thay đổi đó không làm tôi sung sướng hoặc thoải mái. Các bạn của tôi cũng biết được. Chúng đã tỉ tê hạch sách tôi khi cả bọn họp nhau trên thảm cỏ thân thuộc vào giờ ra chơi. Liên khời mào trước:

- Tụi bay có thấy kỳ rày con My nó làm sao ấy? Tại sao vậy hả My?

Giọng Thanh oang oang như chuông đồng:

- Ủ, tao cũng thấy vậy – Cái có sự gì đưa đẩy mày ra nông nổi này.

Lần đầu tiên tao thấy mày không thuộc bài đó nghe.

Cả bọn cười ồ vì giọng nói của Thanh. Nhưng qua cơn cười chúng lại tiếp tục:

- Bộ mày thất tình hử?

Tôi la lên:

- Đừng nói tầm bậy, tầm bạ. Làm gì có chuyện đó. Tụi bay chuyên

môn đoán mò.

Mai ít nói mà thâm trầm nhất. Cô nàng cười nửa miệng rồi phán một câu:

- Tao biết tại sao rồi. Tại con Tâm đó, cứ suốt ngày nghe nó tâm sự là mê một cái thần hồn.

Liên la lên:

- À té ra là vậy ... Nhưng nghe chuyện thì nghe chớ, mắc gì mà thắc mắc. Mới bây lớn mà đã nhiều chuyện quá.

Thanh nghiêm chỉnh lên giọng:

- Lo học đi mầy, còn mấy tháng nữa là đến kỳ thi rồi. Tụi mình phải lập tổ chia chương trình ôn bài là vừa. Tao nhất định phải đậu Bình Thử mới được.

Thế là cả bọn đua nhau nói chuyện thi cử. Tôi ngồi im, tay mân mê mấy cọng cỏ nhìn trời. Mây ngời ngời, và đằng xa ngọn Hải Vân lơ mờ xanh nhạt. Tâm đã có lần kể tôi nghe là nó và người yêu đã từng đưa nhau lên đỉnh đèo Hải Vân chơi và ăn bánh bèo trên đó. Đứng từ đỉnh nhìn xuống, biển như cái vịnh nhỏ và thành phố Đà Nẵng giống như hòn non bộ bằng phẳng. Đứng trên cao mình cảm thấy nhỏ nhoi vô kể, vì vậy càng yêu nhau nhiều hơn.

Tâm kể chuyện với vẻ thản nhiên như không có gì thay đổi, người yêu của Tâm vẫn còn đó và cả hai đứa sẽ làm những cuộc đi chơi xa tương tự như vậy.

- My, đồng ý không? Sao con nhỏ này như người mất hồn vậy?

Tiếng Liên nheo nhéo làm tôi giật mình. Mặt đỏ gay như người ăn vụng bị bắt quả tang. Tôi ấp úng hỏi lại:

- Mà chuyện gì mới được chớ?

- Ôi trời đất ơi, bộ mầy không nghe gì hết hả. Thanh, mầy làm ơn nói

lại cho bà ấy nghe đi. Tao mệt cái miệng quá.

Tôi cười giả lả:

- Tại sao tao không nghe. Thôi, làm ơn lập lại đi Thanh, tao nhớ ơn mày.

Thanh hất hàm:

- Để ở đâu. Trên đầu trên vai tao mới chịu. Mày mà để trên mắt là đi đong. Đây này. Chương trình ôn tập bài thi của tụi mình, có 3 buổi: chiều thứ tư, thứ bảy và chủ nhật. Thứ tư học Lý Hóa, thứ bảy học Văn Vật, chủ nhật học Triết, Toán, Sử Địa thay đổi tùy hứng. Chịu không?

Tôi gật đầu:

- Chịu, mà học tại nhà ai?

- Nhà con Liên. Nhà nó vừa vặn nhất. Không có đứa nào quá xa. Chớ nhà con Mai tốt bên An Hải, ai mà qua cho được. Mà tao kỵ sông kỵ nước. Tao mạng hỏa, gặp nước là tắt tịt ngay.

Mai bĩu môi ngắt lời:

- Gớm, cái miệng gì mà dẻo quẹo. Nói nhiều quá không chịu nổi. Câu phê bình của Mai chấm dứt giờ ra chơi. Chúng tôi uể oải kéo vào lớp học, bước chân đứa nào cũng nặng trĩu khi nghĩ đến hai giờ Hóa Học nản lòng sắp đến.

Buổi trưa, trời mưa lâm râm như mưa phùn ngày Tết. tôi khoan khoái chui vào chăn lắng nghe sự ấm áp bao quanh. Buổi chiều thứ bảy nào cũng thú vị thật. Sau những ngày học hành liên miên, những giờ phút nghỉ ngơi đáng quý hơn vàng. Giá bây có mấy cái ô mai thì tuyệt nhất.

Đang nghĩ vẩn vơ thì đứa em út chạy lên gác đến bên giường kêu:

- Chị My, có chị Tâm tới.

Tôi tiếc rẻ chỗ nằm ấm áp dễ chịu nên khoát tay:

- Bảo chị Tâm lên đây.

Chả biết Tâm có chuyện gì mà qua nhà tôi sớm thế này.

Tiếng Tâm từ bên dưới cầu thang vọng lên theo bước chân:

- Ngủ gì mà kỹ thế. Mới cơm nước xong là đã trùm chăn rồi.

Tôi ngồi dậy, mền vẫn quấn quanh người:

- Chuyện gì mà bỏ đến sớm vậy. Bộ không ăn cơm hả.

Tâm cười:

- Bà làm ơn chỉ dùm tôi mấy bài toán hình học. Xong sớm chiều ta đi nhà người đi xi nê Kim Châu. Mới trúng số được 400 đô.

Tôi lườm Tâm một cái thật dài:

- Ta hướng dẫn nhà người toán vì lòng ta tốt chứ không phải vì cái mục hồi lộ đó đâu nhé.

Tâm kéo ghế ngồi vào bàn, tay lật vở, miệng nói:

- Ừa, chính thế. Ta không hồi lộ mà vì lòng tốt, mời nhà người đi đó.

Thôi lè lẹ lên My, chứ không thôi trễ giờ. Mấy bài toán chán nản quá.

Tôi tung chăn vươn vai để từ biệt hơi ấm của giường chiếu, chăn màn, lừ đừ đến bên bàn học trong một trạng thái lười biếng:

- Đâu, coi nào, sao không để chủ nhật làm phải đỡ hơn, đề mấy bài này để ợt, sao bạn bê bối vậy bạn?

Tâm véo mạnh vào tay tôi:

- Tao đâu có thèm học A với B, tao học C mà. Lỡ gặp mấy bài toán bực cả mình.

Tôi vừa kiểm cây bút vừa nặng nhẹ Tâm cho thỏa:

- Con gái mà không học tính học toán về nhà mẹ sai đi chợ đưa 5 mua 7. Nhân lên cộng xuống không ra gì là con gái hư.

Tâm háy một cái dài có đuôi:

- Ta là chuyên viên chợ búa. Thuở tiểu học, toán ta đứng đầu lớp. Mỗi lần lên bảng sửa bài là tụi bạn ngồi đứng tim hết. Làm toán chạy tao đoạt giải Marathon. Mỗi lần cô ra toán chân gà chân vịt, có 500 cái chân vừa gà vừa thỏ. Tính bao nhiêu gà, ta chỉ cần 5 phút là ra ngay ...

Tôi kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh bên Tâm ngắt ngang:

- Dóc tổ, mấy bài toán dễ thế này mà làm không ra, mà đòi làm toán lớp nhất. Toán lớp nhất khó hơn cả toán quỹ tích.

Tâm cười:

- Ta sẽ học tân toán học, tân hóa học, tân vật lý học chứ không thêm học mấy cái cổ lỗ sĩ này.

Nói với Tâm mãi không lại, tôi làm thỉnh đọc kỹ mấy cái đề toán rồi giải một hơi.

Tâm cười:

- Mày làm nhà toán học xem được đó.

Mấy bài toán đã giải xong. Tâm ngẫm nghĩ một hồi rồi kêu dễ rồi rít.

Tôi háy lại:

- Đấm ngực trách mình ngu chứ đừng nói là toán dễ.

Tâm cười hì hì khoái trá gấp vở lại. Tôi kêu lên:

- Viết vào vở đi chứ.

Tâm lắc đầu:

- Thôi, để nháp đó tối mai làm. Bây giờ đi coi xi-nê đi.

Tôi đắp chăn, cuộn tròn trong vị trí cũ lắc đầu:

- Mới giữa trưa mà đi đâu. Với lại tao không quen đi xi-nê. Phim chi.

Mấy giờ chiếu?

Tâm cúi xuống chiếc đồng hồ nhỏ xíu trên tay:

- Mới 1 giờ 15 thôi. Ba giờ mới có phim. Phim Roméo và Julliette.

Cảm động và đẹp lắm. Tao bao mà. Đừng từ chối tao thay đổi ý kiến, ngồi dậy đi, nằm hoài bất lịch sự với ta lắm.

Tôi lắc đầu nằm im. Tâm cười một tiếng nhỏ, chạy lại cửa sổ xô hai cánh cửa. Tôi la ầm lên, nhưng không kịp. Gió đã lùa vào mang theo những giọt mưa nhỏ như tóc.

Tiếng Tâm lẩm bẩm:

- Đã đến mùa đông rồi.

Tôi không nói, xuống giường đến bên Tâm nhìn ra ngoài. Hẻm vắng tanh và lặng im. Giàn ti-gôn sườn sườn run rẩy trong gió.

Đằng xa, mấy ngọn dừa lướt lên làm xanh cả một khoảng trời đầy mây. Tôi nghe Tâm hát nhỏ:

“Thần tiên, gãy gánh đêm Xuân, bước lạc sa xuống trần, thành tình nhân đứng giữa trời không khóc mộng thiên đường. Ngày về quê xa lắc lê thê, trót nghe theo lời u mê, làm tình yêu vỡ cánh bay đi, chỉ còn dăm phút vui trần thế”

Bài “Tình Khúc Thứ Nhất” của Vũ Thành An buồn như một buổi chiều áo nã. Tôi hát theo những lời ca buồn đó ... “Tình vui trong phút giây thôi ý sầu nuôi suốt đời, chỉ xin giữ lấy niềm tin nếu mộng không thành. Dù trời đem cay đắng gieo thêm, cũng xin đón chờ bình yên. Vì còn đây câu nói yêu anh. Âm thầm soi lối vui tìm đến ...”

Tâm khen:

- My hát hay thiệt. Bữa nay mới thấy. Giấu nghề mãi.

Tôi lắc đầu:

- Hay hơn gì việc hát mà khen. Ba má tao mà nghe tao hát hồng là mắng ngay. Con gái con đũa không được hát lẩm bẩm một mình.

- Không, Tâm nói thiệt đó. My hát hay ghê, nhưng giọng buồn quá.

Tôi cười nhẹ:

- Giọng buồn là buồn làm sao?

Tâm băng khuâng nhìn ra ngoài trời:

- Tâm nghe trong tiếng hát của My có gì không diễn tả được. Buồn, không buồn thái quá mà trong cái hơi ca có một cái gì hiu hắt, một cái gì đìu hiu – Tỷ như một người có tâm sự mà đứng một mình tại một nơi không có người nào, khi chiều xuống.

Tôi rùng mình:

- Bộ giọng hát báo hiệu một phần tương lai của mình sao?

Tâm lắc đầu:

- Đâu có phải vậy. Theo mình thì tiếng hát chỉ diễn tả một trạng thái nào đó của tâm hồn.

Câu nói của Tâm du tôi vào cơn buồn nhẹ nhàng mà sâu sắc. Tôi thờ dãi nói như tự nói với mình:

- Có lẽ tại trời hôm nay hơi buồn ...

Tâm im lặng không đáp. Tôi cũng làm thinh. Những hạt mưa nhỏ như kim lâm châm vào da mặt, dính trên chiếc áo tím của tím của Tâm một màng nước mỏng. Tôi đưa tay thoa nhẹ. Những giọt nước nhỏ loang ra và chỉ kịp bay hơi mà không ướt áo. Tôi nghĩ – Cơn buồn của mình cũng giống như những giọt nước này là cùng chứ gì, không gốc, không ngọn – Buồn hão buồn huyền. Tuy nói vậy nhưng lòng vẫn vương vương một cái gì.

- Thôi My sửa soạn áo quần đi. Mình tới rủ Mai đi luôn cho vui.

Tôi biểu đồng tình:

- Ý kiến hay lắm.

Tâm giục:

- Hay thì lẹ lên, thay áo quần, trang điểm rồi đi, không thôi trễ giờ không coi được phim dạo à.

Tôi mỉm cười vội vã đi thay quần áo. Tâm nhìn theo cười mỉm chi:

- Thoa một tí son lên môi cho ra vẻ đi. Có son không?

Tôi liếc mắt nhìn Tâm. Té ra con nhỏ có thoa một lớp son mỏng lên nên môi nó hồng tươi ghê. Tôi nghĩ đến thời son cất kỹ hơn một năm nay ở trong ngăn bàn viết của tôi. Thời son do người bạn du học ở ngoại quốc đã gửi về tặng, thế nhưng vì không quen trang điểm son phấn tôi ngại ngùng lắc đầu:

- Có ... mà thôi nữa, để không cũng được rồi.

Tâm lắc đầu chạy đến bên tôi giằng lấy cây lược:

Tôi dọa:

- Má tao thấy được mắng chết. Còn đi học không nên dùng son phấn.

Tâm kéo dài tiếng nói:

- Biết rồi, nhưng đó là đi học cơ, bữa nay đi chơi một chút xíu chẳng sao hết. Con gái mà không biết trang điểm nhẹ nhàng là bất lịch sự, là đàn ông.

Tôi tự ái, lẳng lặng lấy thời son trong hộp viết, ngáp ngừng mở nắp.

- Chà son tốt dữ hả. Mua hồi nào vậy My?

- Của người bạn cho.

Một lớp thật mỏng, thật mỏng trên môi. Gương mặt tôi trong gương tươi hơn một tí. Tôi vội vàng để lại thời son trong hộp rồi giục Tâm:

- Thôi đi.

- Chải tóc đã.

- Rồi ...

Cả hai đưa xuống cầu thang gác. Má tôi ngủ ở dưới nhà nghe tiếng mở mắt hỏi:

- Đi đâu đó My?

Tâm nhanh nhẩu cướp lời và xin phép cho tôi được đi xem chớp bóng với nàng. Má tôi gật đầu sau khi căn dặn nên về sớm để kịp cơm chiều. Tôi hơi cúi mặt để giấu bớt đôi môi mọng đỏ bất thường. Cả hai đưa tôi ra khỏi nhà. Những hàng cây như suốt mướt tỏa màu xanh bệnh hoạn. Vài con sâu đo đầu mùa lơ lửng căng những sợi tơ trong suốt như tơ nhện.

Nhà Mai ở gần biển. Khu Thanh Bình ngày xưa vắng vẻ, sạch sẽ với những bãi cát trắng phau và những hàng dương cao vút bây giờ trông chen chúc và dơ bẩn. Đường lổ chỗ những ổ gà và vũng nước đọng đục ngầu. Gió biển thổi cát bay vào mắt ràn rạt. Tiếng sóng ầm ầm như tiếng vọng đại bác đều đặn.

Tâm vừa giữ cho tà áo dài và mái tóc đỡ bật rồi vừa nói:

- Giá trời trong trẻo bình yên mình ra biển chơi ăn bánh tôm nhỉ.

Tuyệt cú mèo.

Tôi rẽ vào một cái chợ nhỏ, cố lách mình đi giữa những cái lều xiêu vẹo. Rác rưởi từ buổi chợ hồi sáng vẫn chưa được dọn dẹp chất đống từng ô như mấy quả đồi nhỏ. Hai người lao công quét chợ thu mình trong chiếc áo toí mừa màu nâu sẫm ngồi tán chuyện, không màng đến việc dọn dẹp vệ sinh.

Tâm than thở:

- Con nhỏ này dọn nhà gì ở tuốt trong hóc bọ đó này. Mỗi lần tới thăm nó là bực cả mình. Lại còn xa nữa chớ.

Tôi cười:

- Vậy mà mấy kỳ hè là đứa nào cũng kiếm có ra thăm Mai hết. Khi thì gọi cái xe đạp. Khi thì thay cái áo cụt, rồi bỏ cả bạn chạy ra biển.

- Tất nhiên rồi. Chớ mùa mưa mà ở ngoài này, eo ời.

Căn nhà Mai ở cửa đóng im ỉm, chỉ có một con chó nhỏ nằm lim dim

ở trước hiên nhà.

Tôi thúc vào vai Tâm:

- Chắc nhà nó đang ngủ trưa. Bỏ kêu cửa đi.

Tâm ngập ngừng:

- Tao ngán ông anh của nó quá trời. Ông dữ lắm mày ơi.

Tôi nhăn mặt:

- Vậy sao còn bày đặt tới rủ hấn đi làm chi. Thôi về đi.

Tâm nghe nói vậy, nổi “máu anh hùng” xắn xái đẩy cánh cổng khép hờ tiến vào:

- Nói gì thì nói chớ mắc mớ gì mà sợ ...

- Mai ơi, Mai ...

Con chó nhỏ gừ gừ mấy tiếng trong cổ họng. Có tiếng dép lẹp xẹp rồi cánh cửa hé mở:

- Các cô hỏi ai. A ... My, Tâm ...

- Chào bác ạ ... chào bác ạ ... Thưa bác có Mai ở trống không bác?

Cánh cửa mở rộng. Má Mai vợ vội mấy cái ly tách trên bàn khách và kêu với vào trong.

- Mai ơi, có cô My và cô Tâm đến chơi này ... Hai cô uống nước ngọt nhé. Để bảo các em pha... Mai nó ra ngay bây giờ.

Má Mai lui vào trong nhà và Mai chạy ra, đầu tóc bù xù, mắt ngái ngủ:

- A, hai bà bạn, bộ trời mưa bão xô dạt hai bà tới đây phá giấc ngủ của tôi đấy hử.

Tâm cười nhỏ:

- Ta đem tin vui đến ... Lẹ lẹ vô thay đồ rồi đi coi xi-nê.

Mai trợn mắt:

- Sang thế.

Tôi chỉ vào Tâm:

- Nó trúng số 400 đồng. Đủ ba đứa đi xi-nê, ăn chè.

- Tuyệt, để Mai vào xin phép má, năm phút là có mặt ngay.

Mười phút sau chúng tôi đã rời khỏi nhà Mai. Ba đứa ba chiếc áo mưa trắng trong suốt giỡn nói như một bầy sơn ca.

Dọc theo Quang Trung, chúng tôi vòng lên Độc lập, ngang qua trạm Hàng Không Việt Nam, Tâm ra dấu dừng lại.

- Qua đường đi tụi bay. Để Tâm vô mua vé. Mỵ mua mấy gói đậu phộng rang để vô rạp nhai cho ảm.

Trời đột nhiên mưa to hơn. Những giọt mưa tung tóe trên sân láng xi-măng bắn cả vào hai ống quần ướt nhẹp. Tôi mua vội ba gói đậu rồi kéo Mai vào nơi bán vé tìm Tâm. Con Nhỏ trầy trật, tóc tai bù xù như mới ngủ dậy với ba cái vé giơ cao. Mặt nó dài ra:

- Mua bán chẳng có trật tự gì hết. Trầy vi tróc vảy.

Mai lấy trong túi áo mưa ra chiếc lược con chải lại tóc cho Tâm và an ủi:

- Thôi, của một đồng công một lượng em ạ.

Tâm véo mạnh vào tay Mai. Mai la lên một tiếng to và đánh rơi chiếc lược.

Trong lúc Mai cúi xuống định nhặt lên thì một bàn tay ai đã cầm nhanh lấy.

- Thừa, chiếc lược của cô.

Mai đỏ mặt, lườm Tâm một cái dài rồi lí nhí lời cảm ơn.

- Không có chi.

Lịch sự quá nhỉ. Tôi nghĩ thầm sau một cái liếc mắt. Phục sức của anh chàng làm tôi đoán rằng chắc là dân học trường Tây.

Mai kéo tôi và Tâm vào rạp thật nhanh. Ấy chừng Mai xấu hổ. Tâm

thì cố ý trì kéo lại để trêu Mai, nhưng mặt Mai cứ đỏ ửng và mắt cứ long lanh như sắp khóc nên Tâm hơi hoảng. Cả ba đưa kiếng một dãy ghế trống ở bên trên. Rạp này chiếu thường trực cho hai hạng nhất và nhì nên không có số ghế. Tôi ngồi giữa Mai và Tâm. Trong khi chờ phim chiếu, Tâm than thở về một đề thi Triết khó nuốt.

Mai thì lo âu về mấy bài Đại Số hóc búa mà giáo sư Toán của trường đã cho trong kỳ thi đề nhất lục cá nguyệt vừa qua.

- Tân Đại Số với Tân Hình Học. Xác xuất với xác suất ...

Vừa nói đến đó thì một tràng cười nhỏ đằng sau lưng chúng tôi vang lên. Mai ngồi im. Tôi không cần liếc mắt trông xuống cũng hiểu đó là tiếng cười của anh chàng “hào hoa” khi nãy với mấy người bạn của “hắn ta”.

Cả 3 chúng tôi không đứa nào bảo đứa nào đều ngồi im như bàn thạch, lưng, chân ngay ngay ngán như ngồi học trong lớp.

May quá, đèn trong rạp vụt tắt. Mọi âm hỗn tạp đều im lặng. Màn ảnh chói sáng với những đoạn phim quảng cáo.

Tôi dựa lưng vào ghế thoải mái và quên mất những đôi mắt nghịch ngợm soi mói sau lưng.

- Tấn công đi chứ Nam, bộ mày bỏ cuộc à. Mấy cô bé này chắc học trường nữ đây.

- Thăng Nam làm quen trước đi cho tụi tao vào theo với. Mày tiến được bước đầu rồi, bây giờ bước thêm bước nữa đi.

- Trước tiên mày phải tuyên bố kiểu phi hành gia Amstrong khi đặt chân xuống chị Hằng đi chứ.

Vài tiếng cười nhỏ đồng loạt vang lên.

- Nè Nam, mà làm quen với hai cô hai bên thôi nghe, còn cô giữa tao xin, xấu quá – trả lại cô cho ông bà bố cô nghe.

Những tràng cười đắc ý xoáy vào hai lỗ tai tôi, chạy suốt sống lưng một lạnh giá. Tôi cứng người vừa xấu hổ, vừa giận, vừa tủi. “Xấu quá”. Lần đầu tiên một người con trai lạ mặt phê bình cái nhan sắc vốn dĩ không đẹp mắt của tôi. Lời nói ác nghiệt như tiếng rít trong rừng mù phù thủy như cái tát giữa bà mẹ ghẻ với cô con chồng. Câu nói làm tim tôi co thắt lại. Cái danh từ dùng để gọi tên cho một nhan sắc không đáng kể nhưng sự từ chối tránh xa của người con trai xa lạ, dù tôi ghét, cũng tạo nên một trận bão dữ trong lòng.

- Thây kệ tụi nó My. Đồ con trai vô giáo dục ấy kể làm chi.

Hình như cả Mai và Tâm đều an ủi tôi. Mắt tôi tự dưng long lanh nước mắt. Màn ảnh nhòa đi trong bóng tối. Tôi lắc đầu mím môi để mình khỏi khóc và tôi giữ được nước mắt không trào ra khỏi mi.

Suốt cuốn phim, tôi ngồi im không nói năng và cũng không theo dõi được truyện phim. Những màn ảnh rực rỡ trên màn chiếu thoáng qua. Những âm thanh luôn luôn vang vang vào óc khiến tôi khó thể nghĩ ngợi vẩn vơ về câu chuyện xấu đẹp, thế nhưng lòng tôi không còn thích thú.

Cuốn phim chấm dứt. Chúng tôi ra khỏi rạp khi trời vẫn còn mưa nhẹ. Những đám mây bao kín khung trời đè nặng xuống thấp. Lòng tôi tự dưng cũng ảm đạm như buổi chiều mưa hôm nay. Mai và Tâm biết tôi buồn nên không hỏi han gì nhiều, cố tình bàn về truyện phim để đánh trống lảng. Máy anh chàng con trai trong rạp chiếu bóng thì đã lảng ra xa từ lâu khi mới bắt chuyện có một câu đã bị Tâm chanh chua mắng là vô duyên, gàn dở.

Chúng tôi dọc theo bờ sông. Nước dâng cao, đục lờ và sóng lớn. Bên kia sông, phía dãy Sơn Trà ẩn hiện qua mấy đám mây dày bay bay nhanh như tên bắn. Những chiếc ghế đá lạnh ngắt, buồn tênh

âm thầm trong cơn lạnh.

Tâm kêu:

- Lạnh quá, thôi về hè.

Cả ba đứa quay gót trở về nhà. Băng ngang qua phố. Chúng tôi gặp ba đứa con trai khi nãy. Mai bĩu môi, Tâm trợn mắt. Và tôi cúi đầu như cố giấu đi khuôn mặt không đẹp của mình.

Đưa Mai đến hết đường Quang Trung tôi và Tâm lại cuốc bộ dọc theo đường Khải Định. Trời lơ mờ và trong một vài nhà đã có ánh đèn. Chúng tôi đi trong yên lặng. Mãi đến đường Thống Nhất, Tâm mới hỏi tôi khẽ:

- Bộ My buồn vì mấy câu vô duyên đó hả. Đừng để ý cho mệt óc.

Tôi lắc đầu không nói. Nhưng rồi vụt hỏi:

- Mình xấu lắm phải không Tâm.

Tâm hơi đứng lại nhìn tôi. Có lẽ nó định kiếm lời an ủi vì tôi thấy nó ngập ngừng mãi mới nói:

- Tôi thấy “bò” ... phân tích ra thì được chứ đâu có xấu – Có nhiều người chẳng được gì cả ...

Tôi ngắt lời:

- Nhưng nhìn chung thì không được gì hết phải không.

- Tâm bậy.

Tâm thốt một câu vô nghĩa rồi im bặt – Mỗi đứa theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Lúc tôi về đến nhà trời tạnh hẳn. Đèn đường vừa đỏ - Bên trong nhà có tiếng cười nói xôn xao. Tôi dừng lại ở hàng hiên giũ áo mưa. Thúy chạy ra khều tôi:

- Có khách chị My ời.

- Ba má ăn cơm chưa.

- Ăn rồi, ăn sớm lắm. Bữa nay có trứng, phần chị trên gác đó.

Tôi lách mình ra cửa sau đi thẳng lên gác để tránh phải chào và nói chuyện với khách của ba má.

Nhìn mâm cơm, tôi chột no ngang. Nhắc thấy 2 cái chén, 2 đôi đũa, tôi hỏi Minh:

- Minh à, còn ai ăn cơm với chị nữa?

- Chị Liên đó.

- Ủa Liên nó mắc việc gì mà không chịu ăn cơm?

- Em đâu có biết. Đó chỉ đó, chị hỏi chỉ đi.

Liên đang từ dưới nhà bước lên. Gương mặt nó ửng đỏ trông kinh lạ.

Liên là em sát tôi và đẹp nhất nhà – Thật ra trong nhà chỉ có tôi là lớn nhất mà vô duyên, xấu nhất – Hôm nay Liên xem bộ hơn hờ hơn ngày thường. Tôi đoán nó có chuyện vui. Nhưng tính con bé kín đáo lắm. Hỏi cũng vô ích, để tự nó nó nói.

- Chị ăn cơm đi.

Tôi máng vội chiếc áo dài ướt vào móc phơi ở cạnh cửa sổ rồi lại ngồi vào bàn.

- Mày ăn luôn chứ?

Liên ngần ngừ nửa muốn ăn nửa muốn không. Tôi giục một lần nữa:

- Thôi ăn luôn, dọn một lần cho tiện đi.

Liên ngồi xuống xới cơm. Những thìa cơm e dè đảo đi đảo lại làm tôi khó chịu. Tôi nhắc:

- Mày ăn đi Liên. Chắc ăn quà no rồi phải không?

- Đâu có.

Liên nhìn tôi cười và vội vã đưa lên miệng lia lịa.

Con nhỏ này lạ thật, không dừng được tôi hỏi:

- Tao thấy bữa nay mày có chuyện gì vui phải không Liên?

- Đâu có, chị chỉ đoán mò thôi.

Tôi quay sang Minh:

- Phải không Minh, ngó mặt chị Liên thấy khác phải không?

Minh cười gục gặc cái đầu, mắt vẫn dán vào sách:

- Chị Liên vui là phải. Tại chị My đi chơi không biết đó chứ - Chị Liên sắp lấy chồng rồi đó.

- Quỷ, ma.

Liên quăng chiếc đĩa vào người Minh, mặt đỏ gay vì thẹn hơn là giận. Tôi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Liên nửa tin nửa ngờ. Liên quay sang tôi ấp úng:

- Chị đừng tin thằng ác ôn đó.

- Ai không tin thì cứ xuống nhà dưới lắng nghe thì biết.

Tôi bưng bát cơm lên để giấu một nụ cười. Chắc có ai dưới nhà đang coi mắt Liên chứ gì? Bất gặp nụ cười của tôi, Liên đâm lúng túng đứng dậy - Minh la lên:

- Đừng có nôn, ăn xong cơm rồi hãy xuống dưới nhà, chị Liên. May ra, hôm nay không ai tranh trứng cả, chứ mọi bữa ...

Liên thẹn quá hóa khùng, nó đuổi Minh chạy khắp gác. Căn gác kêu lên như muốn sập.

- Đứa nào chạy rầm rập trên gác vậy Liên.

Liên làm thinh. Tôi mắng át Minh và bảo Liên đưa mâm cơm xuống nhà bếp – Thằng Minh cũng lò dò theo sau – Còn lại một mình tôi đến cửa sổ hé một cánh nhìn ra ngoài. Trời đã tối. Những tàn cây trứng cá cũng chìm lẫn trong bóng đêm. Dưới nhà có tiếng chào nhau ròn rã của khách và của ba má tôi. Và chỉ một chốc tôi đã thấy bóng hai người khách chờ nhau trên xe Vespa rồ máy ra khỏi hẻm. Khung cảnh bắt đầu lặng im. Trời đổ mưa trở lại, tôi thấy những giọt

nước mỏng mảnh lấp lánh trong vùng sáng của đèn đường. Cuộc đời mình rồi cũng sẽ đi đến đâu nhỉ. Mong manh và phù du như những giọt như những giọt nước mưa kia. Lạnh lẽo và không một hứng khởi. Tôi đưa tay sờ mắt và mũi. Chiếc mũi nhỏ, sống mũi thiếu bề cao tạo cho tôi một cảm giác trệt trượt – Tôi nhớ lại câu phê bình của tên thanh niên trong rạp xi nê. Tôi mỉm cười một mình và không biết tại sao tôi lại mỉm cười. Câu nói vọng âm trở lại không gây cho tôi một sự xấu hổ bỏng rát mặt mày như hồi chiều. Nhưng suốt từ chiều đến bây giờ lòng tôi đã đổi khác. Tôi ý thức được một điều xót xa, mà từ lâu tôi không biết hay là tôi cố ý lấp liếm bằng sự vô tư, thanh thản của tuổi học trò. Đến nay tuổi học trò còn đó nhưng tôi đã lớn hơn, đã biết ước mơ, đã biết mơ mộng, và cùng lúc mình tự biết mình đang giữ trong người một hình thức bất hạnh của nữ giới. Sự từ chối của người thanh niên hồi chiều đã làm tôi giải đáp được bao thắc mắc của suốt mấy tháng nay là tại sao có nhiều đứa trẻ bằng hoặc ít tuổi hơn tôi đã có bao nhiêu người để ý. Ngay cả em tôi, hôm nay cũng có kẻ đến xem mặt. Còn riêng tôi, bạn trai họ chỉ xem tôi là cô bạn tốt không hơn không kém. Tôi nhớ lại đến những giấc mộng hằng đêm. Mơ một cô gái mới lớn gặp một chàng Hoàng tử đẹp trai. Giờ đây, nghĩ đến lòng tôi thấy xấu hổ và đau xót.

Tôi miên man trong những ý nghĩ nhức buốt đầu óc. Mưa càng lúc càng lớn phũ lên mặt tôi một lớp nước mỏng lạnh tanh. Tại sao cha mẹ tôi không sinh ra một My xinh xắn dễ thương như Liên hoặc như Thúy, như Minh. Nhà tôi ai cũng xinh cả, chỉ riêng mình tôi có gương mặt thật vô duyên.

Tại sao trời không cho tôi một nhan sắc bình thường, như mọi người? Tại sao?

Tôi ép mặt trên thành cửa cố ngăn những ray rút trong tâm hồn không phát ra thành tiếng.

- Chị My ơi, xuống ăn bánh nè, bánh của chị Liên nè ...

Những tiếng cười, tiếng nói ríu rít ở nhà dưới làm tôi tỉnh người lại.

Một thoáng bàng hoàng khi thấy lần đầu tiên tôi đã quan tâm quá nhiều về hình thức nhan sắc của mình, và lần đầu tiên tôi đau khổ vì chúng.

- Bánh của chị My đây chị My.

Giọng nói ngọng nghịu của thằng Lãm, em út trong nhà vang lên bên chân tôi. Tôi quay lại suýt dẫm phải chân Lãm. Lãm ngược đôi mắt tròn vo như hai viên bi đưa bánh cho tôi. Chiếc bánh champagne nhàn nhạt vàng, điểm lấm tấm vô số những hạt đường lóng lánh như đính kim cương. Tôi không cầm bánh mà ôm lấy Lãm nói:

- Cho Lãm đó. Chị My không ăn, cho Lãm đó.

Lãm sững sờ, nhưng cố hỏi lại:

- Của chị My mà, Lãm có rồi.

Tôi cười:

- Chị cho Lãm luôn. Ăn đi.

Lãm cười bằng mắt, bằng môi và cả hàm răng sún. Tôi bế Lãm lại giường cố trò chuyện và hòa mình vào cái ngây thơ của Lãm để trốn tránh ý nghĩ mình.

- Xuống dưới nhà chơi đi chị My.

Lãm ăn bánh xong và rửa chị. Tôi gạt đầu đưa tay cho Lãm:

- Lãm dắt chị xuống cầu thang nghe.

Khung cảnh đầm ấm của gia đình làm tôi an ủi được phần nào. Thấy tôi, má tôi hỏi:

- Ăn bánh chưa con? Lãm đưa bánh cho chị chưa ?

Lãm không dám trả lời đưa mắt nhìn tôi. Tôi vội đáp:

- Con mới ăn cơm no, con cho Lãm rồi.
- Chết thật, em ăn no rồi ăn thế đau bụng làm sao. Lãm hư nhé.
- Không, con cho Lãm đó má.

Ba tôi dừng đọc báo, gỡ kiếng nói:

- Bánh của hai ông bà thân sinh cậu bạn con Liên đó.

Má tôi tiếp lời:

- Ông bà ấy tới coi mắt con Liên đó.

Liên la lên, chạy đi:

- Má kỳ quá à.

Má tôi cười:

- Mày mới thật là quá quắc.

Tuy là vậy, nhưng trên gương mặt song thân tôi đều hân lên nỗi vui vẻ và mừng rỡ. Con cái ở nhà thì đông, được đưa nào sớm đỡ lo đưa nấy, nhất là con gái. Con gái mới lớn để trong nhà như hũ mắm treo trên sợi chỉ. Hễ đứt xuống là vỡ nát bay mùi lên, nên phải giữ gìn luôn luôn, từ cái tướng đi, tướng đứng, nữ công nữ hạnh. Dạy dỗ con gái là công khó của mẹ. Ấy mà hễ bước đi là đi luôn. Nhưng được thấy nó đi thì cũng mừng. Đó là ý kiến của má khi nói chuyện với mấy bà bạn già.

“Tôi là một lọ mắm ế, sẽ ế” Tôi chưa chát nghĩ ngợi và lấy làm ngạc nhiên sao bỗng dưng chỉ một buổi chiều đủ để tôi đổi khác – Đó là điều tốt hay điều xấu. Tôi không biết, nhưng chắc chắn không vui bởi lòng trĩu nặng như nung đúc bởi những viên gạch lạnh ngắt rong rêu.

- Năm nay cái My thi rồi đó nhỉ. Còn mấy tháng nữa?

Tôi giật mình trả lời như một cái máy:

- Dạ khoảng hơn 6 tháng nữa.

Ba tôi chép miệng:

- Cứ qua Tết là thấy thi cử đến nơi rồi. Cái học này mà không thay đổi đi thì cũng như ngày xưa mất thôi, từ chương, khoa cử làm suy giảm óc thông minh, sáng kiến của học trò.

- Nhưng có thi cũng hơn chứ, để cho học sinh ôn tập bài vở và loại bớt những thành phần ngu dốt.

- Đành là vậy, nhưng năm nào cũng vui đầu vô thi cử còn nghỉ ngơi gì được nữa, ngu cả người.

Để ba má tôi bàn chuyện thi cử với nhau tôi xuống nhà dưới rửa mặt, đánh răng. Tắm gỗ chặn cửa sau bị bật ra tự hồi nào tạt gió lạnh ngắt. Tôi lách mình ra cửa đứng đưa mặt hứng ngọn gió và hạt mưa buốt như kim. Gió làm cóng người, nhưng gió cũng đồng thời xoa dịu trong lòng tôi nỗi cay đắng ngập tràn. Mỗi khi nghe tiếng chân ai đi xuống tôi vội đóng chặt cánh cửa và đến thau nước rửa mặt. Tôi không bật đèn, đứng nguyên trong tối mò mẫm, tìm khăn lau qua chút ánh sáng hắt từ nhà trên xuống.

- Con My đi ngủ rồi hả?

Tiếng má tôi hỏi nhỏ với ba. Tôi ngưng tay lau mặt đứng im.

- Chắc nó đi ngủ rồi. Mà có chuyện gì vậy?

- À chuyện hồi chiều đó mà, thấy người ta ngấm ghé con Liên, tôi lại thương cho nó.

- Ôi bà này lo lấy hơi. Nó còn phải đi học đi hành, đặng gì vô mấy chuyện vợ chồng dễ quên bài vở đi. Thời buổi này, học được ngần nào sướng thân ngần đó, đâu có phải như cái thời xưa hể mới lớn là chồng con đùm đề.

Má tôi thở dài :

- Biết vậy, nhưng tôi là mẹ, tôi cũng thấy làm sao ấy. Phải chi nó

cũng như con Liên tôi đỡ lo. Đẳng này, nó không đẹp lắm. Chớ con gái ấy ngần tuổi là phải có bồ, có người yêu rồi chớ.

- Bà này chỉ nghĩ vậy, người ta quý nhau ở cái nét chứ đâu phải ở cái đẹp. Đẹp mà vô hạnh cũng như không. Để yên cho nó học hành.

- Nhưng cái thời này cũng nguy lắm ông ời, tôi lo mà thương.

Ba tôi gắt to:

- Bà chỉ được cái nói hão, con nó nghe nó buồn. Bà thương nó thì bà tập tành nó công dung ngôn hạnh đầy đủ đi.

Tôi cúi mặt nhìn vào gương. Trong bóng đêm chỉ có hai con mắt sáng ma quái. Mấy lời nói của má làm tôi thêm tủi thân. Sự bất hạnh dày vò tôi, hành hạ tôi theo từng ý nghĩ. Tôi dùng khăn lau xát những phần trên bộ mặt và mắt tôi hình dung gương mặt vô duyên của mình.

Đêm hôm đó tôi thao thức mãi đến gần sáng mới chợp mắt được.

Tôi oán hận cuộc sống sao đưa đẩy tôi vào chỗ thất vọng mà lẽ ra cuộc đời thiếu nữ mới lớn phải đầy mơ ước mặt ngọt. Những mơ mộng đã bị giết chết. Những câu phê bình phũ phàng làm tê liệt cảm xúc. Tôi không phải là một kẻ bệnh hoạn về tinh thần. Tôi cũng không phải tự ty mặc cảm. Không, trước đó, tôi bình thường và an vui với gia đình, bạn bè và trường học. Giờ đây, bao an vui đã xáo trộn. Mặc dù lý trí vẫn bảo có việc gì đâu mà phải buồn phiền, phải thổi phồng sự bất hạnh của mình lên, còn bao nhiêu người có một nhan sắc không đẹp như mình. Đó là chưa kể, những kẻ tàn tật, hoặc mang những dấu vết kinh tởm. Nhưng làm thế nào để ngăn được cơn sóng thất vọng ồ ập trong lòng. Khi tôi vừa mới mở ngỏ cho cơn tim bao mộng mơ thì cũng vừa lúc được ý thức điều đáng tủi thân của mình.

Một nỗi hoang mang trống trải xâm chiếm dần tôi rồi biến thành cơn sợ hãi tràn ngập trong lòng.

Gợn Sóng

Chương 3

Gió bắc ngày càng dịu dần. Trời đã lộ ra mấy khoảng xanh ngắt và buổi sáng đã thấy những tảng nắng vàng như mật ong tràn ngập vào khung cửa sổ. Những ngày cuối năm rộn rịp. Đường phố đông đúc hàng hóa, hoa trái, mứt bánh. Pháo nổ lẹt đẹt trong hẻm nhỏ và người mua sắm rộn rịp. Lòng tôi cũng nôn nao háo hức vô cùng. Ở nhà, mỗi một giỏ chợ của má lại là một món hàng mới, nào là khoai lang Đà Lạt để làm mứt, gừng mua thêm cho đủ, dứa cũng vậy, bởi mấy loại mứt sau đã làm từ tháng trước, và cũng khá vui với hai ngón tay ăn cắp của một lũ con đông. Nào là thịt heo mỡ màng để gói bánh, hạt dứa, thuốc lá. Năm nay, nhà tôi ăn tết rộn ràng hơn mọi khi. Trường học cũng vậy giờ nào cũng lơ là. Ngay cả mấy giờ Toán, ông thầy Toán dữ có tiếng thế mà những ngày này cũng cười tươi theo tiếng hát, kẹo bánh, hạt dứa.

Đầu phòng khánh tiết bập bùng tiếng trống, tiếng đàn của ban văn nghệ. Tôi cũng có mặt trong đó phụ trách những màn đơn ca và hợp ca. Chúng tôi tập dượt ráo riết để kịp đêm ra mắt cuối năm. Cô Mỹ chạy lăng xăng từ nhóm này đến nhóm kia thúc giục, sửa đổi điệu bộ.

- Trời ơi, Minh đi như vậy là sai rồi. Đây này, bắt đầu “em gái vườn quê ...” Chân bước trái, thụt lùi một bước, tay đưa qua phải ... làm lại cô xem... được rồi.

Đầu kia thầy Quân đang gân cổ bắt nhịp cho đám con trai. Tiếng đàn guitar của thầy bập bùng “Rừng núi dang tay nối lại biển xa, ta đi vòng tay lớn mãi để nối sơn hà ...”

Tôi và Mai nhìn khung cảnh diễn ra trước mắt, mà mỉm cười khoái trá. Thầy Quân vừa dứt nốt nhạc cuối cùng và cũng vừa nhìn thấy tụi tôi cười quắc mắt đùa:

- A, hai cái trò này vô lễ. Thầy bắt hát cả trăm lần cho mà cười.

Mai la lên:

- Tụi em dượt xong rồi. Con gái bao giờ cũng siêng năng hơn con

trai.

Mấy anh chàng con trai Phan Chu Trinh vì xa nhà và ké văn nghệ nhờ nên nín im nhìn nhau lừ mắt chớ không dám nói.

Những buổi tập dượt vui như một đám hội – Nhưng càng gần ngày trình diễn tôi càng run. Năm nào thì cũng lên sân khấu, nhưng chỉ hợp ca thôi. Năm nay tôi có màn đơn ca và hơn thế nữa, buổi trình diễn tất niên năm nay lại có bán vé nghĩa là bàn dân thiên hạ ai cũng có thể vào xem hết. Hát mà dờ thì eo ỏi – Nói như cô Mỹ nói là nhục mạ cái danh của trường nhà đi.

Lật bật cũng đến ngày 28 Tết. Ngay từ chiều, tôi đã lo sửa soạn xuống trường. Liên dúm cho tôi một trái chanh Đà Lạt mọng nước và mấy múi cam thảo.

Tôi để lại mấy vé mời để ba và các em đi xem.

Tâm mượn đầu được chiếc Honda chở tôi xuống trường. Trường còn vắng. Tôi thấy cô Mỹ đi qua đi lại trước phòng khánh tiết. Mai nó cũng đến từ lúc nào tay xách một túi lớn. Tâm chỉ cái bọc hỏi:

- Gì đây Mai, làm như chạy loạn.
- Bọc quần áo và son phấn cho ban vũ.
- Năm nay ai trang điểm cho tụi bay?
- Cũng con Oanh, nhà con nhỏ đó mở Mỹ viện nên nó trang điểm tài lắm.

Tiếng cô Mỹ léo nhéo ở phòng khánh tiết:

- Thôi dượt lại lần chót đi mấy em.

Chúng tôi kéo nhau vào. Sân khấu đã sẵn sàng. Đó là công lao của nam sinh Phan Chu Trinh làm suốt từ sáng. Những hình người cười khóc và những nốt nhạc bay bướm cất bằng giấy bạc đủ màu rực rỡ trên màn nhung màu đỏ thẫm.

Nhìn hai dãy ghế kéo dài ngút mắt đến tận cùng của phòng khánh tiết, tôi hỏi cô Mỹ:

- Thưa cô, liệu khán giả có đông không mà có nhiều dữ vậy?

Cô Mỹ cười:

- Hết vé rồi đó. Tối nay đông lắm, ráng mà hát đó mấy em, để lấy danh dự cho trường.

Mai xen vào:

- Cô nhớ để em hát hợp ca trước rồi mới ngâm thơ sau nghe cô.

Đứng một mình mà ra đầu tiên khớp không làm chi được hết.

Cô Mỹ gật đầu:

- Thì ban chương trình cũng để ý nên mới có màn Trường Ca Mẹ Việt Nam trước đó. Thôi muộn rồi mình dượt trước để còn chừa sân khấu cho nam sinh họ làm hoạt cảnh.

Chúng tôi dượt đi dượt lại đến 5 giờ chiều thì nghỉ để lại sức. Tôi rửa Mai và Tâm ra hàng nước sau trường ngồi ngắm thiên hạ đi bát Tết và uống nước giải lao. Mấy tép chanh của Liên được tôi và Mai dùng triệt để. Chúng tôi bàn về buổi tối trình diễn, về tài nghệ của của bọn nam sinh bên Phan Chu Trinh. Mai nói:

- Tối này tao run lắm mày ơi. Ông anh tao dẫn cho một lô bạn đi coi. Tao nhất định không cho vé, thế mà ông làm cách nào đào ra được đến năm sáu vé hạng chót.

Tâm cười:

- Anh Hải là vua tiểu lâm. Đi lính đánh giặc mòn giày mà vẫn tiểu. Tôi chưa bao giờ biết mặt anh của Mai cả mặc dù đôi lúc nghe tiếng ông ấy oang oang trong nhà trong, và như vậy thì đâu có đáng lo, đáng sợ. Tôi cười:

- Mai mà hát ệch oạc thì phải biết, mấy ông dám ném cà chua lên sân khấu lắm.

- Mai về xúi me cắt tai ảnh đó chớ. Đến phiên Mai hát là phải vỗ tay, biss cho thật kêu.

Tâm cười trêu:

- Hát dở thay vì biss ông lại la lên bít bít thì hết thuốc chữa.

Mai ngồi nhăn mặt lo ra. Nhưng chỉ một chốc là quên ngay. Cả bài vở thi cử cũng nằm ở đâu xa. Mai khoe mới may một cái áo dài vàng thật đẹp. Tôi nhớ lại tấm áo tết màu tím than buồn bã của tôi. Màu áo lụa đã làm tôi bị mắng một buổi. Mấy đứa em trai bảo tôi muốn giống cô gái Huế áo tím nón bài thơ chèo đò trên sông Hương. Tôi bật cười khi nhớ tới nét mặt của Trung lúc tôi đem áo về nhà.

- Cái gì mà mày cười vậy My. Áo tết của mày màu gì. Tao nhớ mày khoái màu xanh chiều đãi hàng không lắm. Chắc màu đó hả?

Tôi lắc đầu bí mật:

- Cho đoán đó.

- Màu vàng, đỏ, hồng ...

Tôi bật ra:

- Sai bét, màu tím than.

- Tím than?

Mai tròn mắt:

- Bộ mày không sợ xui hả? Năm nay là năm thi con ạ. Liệu đó mà không kiêng không cử.

Tôi giật mình. Ừ nhỉ, sao mình không để ý. Hay đó là một điềm gở. Ý nghĩ làm tôi mất vui đôi chút. Tôi gượng gạo:

- Tao ưa màu tím bởi nó có vẻ cô đơn và an phận. Mày xem tao có đáng ở ẩn không?

Mai cười khúc khích:

- Ủ ở ẩn chờ Lưu Nguyễn đến là vừa bạn ạ.

Mãi nói chuyện, trời đã về chiều. Những đám mây màu cà phê sữa xuống thấp – Mai nhìn trời lo ngại. Không có gì buồn bằng buổi trình diễn văn nghệ lúc trời mưa.

Tâm chỉ về phía phòng khánh tiết. Cô Mỹ đang loay hoay khênh một giỏ bánh mì. Chúng tôi cùng chạy ủa vào. Nhưng không kịp, chỉ còn lại 2 khúc bánh mì thịt. Tôi chia cho Tâm phần của mình nhưng Tâm không chịu đòi về sửa soạn quần áo đi xem. Tâm nói như phân bua:

- Ngồi phía dưới xem đã và oai hơn núp cánh gà. Ta cũng có vé chớ ít gì.

Không có lý gì giữ Tâm ở lại, tôi và Mai đưa Tâm ra tận cổng rồi trở vào. Đèn trong phòng khánh tiết đã bật sáng, sân khấu còn tối đen. Chắc chuyên viên ánh sáng của sân khấu đang kiểm góc nào ăn bánh mì. Diễn viên của đêm văn nghệ tất niên đến gần đông đủ. Căn phòng hóa trang chật ních những người. Mùi áo quần son phấn bay bay như hậu trường của một đoàn hát nhà nghề. Tiếng nói, tiếng hát, tiếng cười vọng râm ran ở khắp nơi, khắp góc.

Oanh giữ nhiệm vụ hóa trang cho học sinh đệ nhất. Con nhỏ thật khéo tay. Những lớp phấn mỏng nhẹ hồng phơn phớt trên má Mai trông mịn như da trái đào thơm. Cây bút vẽ môi vờn thoăn thoắt phút chốc thành hình trái tim chúm chím. Một lượn viết chì đen quanh khóe mắt. Chải đậm thêm cặp lông mi dài. Mái tóc vén gọn gàng hai bên tai chải dài thành một giòng suối nhỏ trên lưng. Mai trông khác lạ và xinh như một nàng tiên trong truyện liêu trai. Tôi khen tặng nức nở.

Mai liếc nhìn vào trong gương lần chót bằng hai con mắt dài có đuôi.

- Đến phiên Mỹ kìa. Bỏ lấy dùm tôi cái khăn tay ở bên kia kìa. Bên trái đó.

Tôi ngồi vào chỗ Mai vừa đứng lên. Gương kính soi rõ một khuôn mặt quen thuộc. Tôi không có can đảm nhìn vào gương mà khép mắt nhìn xuống để Oanh tự do tô điểm.

Từng cái lướt tay trên má phấn, từng thổi son màu quệt nhẹ trên môi. Mái tóc vén cao, và cũng như mọi lần, niềm hy vọng tràn đầy, tôi nhìn vào gương bằng lòng với tôi thêm một tí.

- Soi gương xem thử có bằng lòng không nào?

Oanh kéo tay áo dí sát tấm gương vào mặt tôi. Tôi nhắm mắt rồi mở mắt một thoáng. Sau cùng đứng dậy thật nhanh.

- Thôi đẹp rồi, để mình đi thay áo .

Sân khấu đã rực rỡ ánh đèn. Từ phía bên kia bức màn nhung đã

nghe thấy tiếng người lao xao, tiếng ghế di động.
Lúc tôi thay xong chiếc áo dài màu hồng bằng lụa hoa thì tiếng đàn dạo của dàn nhạc của dàn nhạc cũng đã bắt đầu.
Hậu trường càng lúc càng rộn rịp, lằng xằng. Tôi và Mai hé tấm cánh gà nhìn xuống hàng ghế khán giả. Tôi mỉm cười khi nhìn thấy Lãm chễm chệ trên một chiếc ghế hàng thứ hai. Bên cạnh là ba má tôi. Tôi cũng thấy Tâm ngồi một mình ở góc trái.
Mai khều tôi chỉ một nhóm thanh niên vừa bước vào:
- Ông anh quý của tao với bạn của ông vô kia kìa.
- Mai, đừng nhìn xuống sân khấu nữa. Vào đây nghe cô dặn nè.
Cô Mỹ kêu chúng tôi. Cô đang đứng với một nhóm học sinh đệ nhị có mặt trong trường ca ra mắt đầu tiên. Cô dẫn dò lại về vị trí đứng của từng người. Chúng tôi im lặng chăm chú nghe trong khi nhịp tim nhảy trong lồng ngực râm ran không ngớt.
Buổi trình diễn bắt đầu sau bài diễn văn tắt niên của ông Hiệu Trưởng và lời chúc tụng giáo sư của toàn thể học sinh. Quả như lời cô Mỹ nói, số khán giả đông nghẹt. Những nam sinh Phan Chu Trinh chen chúc trên những ghế dài ở cuối phòng. Quần xanh áo trắng, họ làm thành một tập thể ồn ào và lạ mắt giữa rừng áo quần đủ màu sắc sỡ của khán giả phụ huynh thân nhân học sinh.
Mỗi một màn trình diễn thành công là mỗi tràng pháo tay muốn vỡ tung cả phòng khánh tiết. Sân khấu đã tạo nên được cái say mê quên thuộc và các học sinh trình diễn không còn run sợ.
Cô Mỹ đến gần vỗ vai tôi bảo:
- Sắp đến phiên My rồi đó. Ráng nghe.
Tôi run lên. Hai chân như muốn khuỵu xuống. Nhưng tấm màn nhung đã mở. Tôi bước ra đơn độc ngoài sân khấu. Khiếp. Sao hát hợp ca vui và bạo thế mà bây giờ tôi run không thể tưởng tượng được.
Tiếng Mai nói nhỏ ở cánh sân khấu:
- Không có gì đâu. Ráng lên. Sắp vào rồi đó. Một, hai, ba, bốn ...
Tôi men theo tiếng đàn – Bài “Hoài cảm” của Cung Tiến buồn như một cung đàn lữ ... “Chiều buồn len lén tâm tư mơ hồ nghe gió thu đưa. Rạt rào vọng những âm xưa ...
Lòng cuồn cuộn vì nhớ, ôi đâu người đâu ân tình cũ. Chờ hoài nhau trong mơ, nhưng có bao giờ thấy nhau lần nữa ...”
Tôi không còn nhớ là lòng tôi hát hay miệng tôi hát nữa. Qua một phút nghỉ cho nhạc tôi nghe tiếng Mai khen:
- Hay lắm My ơi, được lắm ...
Dứt bài hát, những tràng pháo tay vang dội khắp thính đường. Tôi bối rối nhìn vào trong. Cô Mỹ giục:

- Em cảm ơn, rồi hát một bài nữa để trả lễ đi.

Tôi nói theo lời nhắc của cô Mỹ:

- Em xin cảm ơn quý vị, và sau đây em xin trình bày bản “Trương Chi”

Nhạc dạo những cung bậc réo rắt. Tôi chờ đợi. Bỗng từ dưới xa, phía các nam sinh, một câu nói vọng lên rõ mồn một:

- Em này xấu như Trương Chi nên hát bài này hợp lắm.

Hàng trăm tiếng cười ồ đồng tình và cũng có những tiếng la nhỏ bất bình.

Tôi chỉ muốn quay lưng chạy vào bên trong. Nước mắt ở đâu mà trào ra thành một màng mỏng trên mắt. Qua nước mắt tôi thấy nét khổ tâm hằn học trên mắt ba má tôi, còn Lãm thì quay người lại đưa quả đấm đe dọa.

- Mỹ ơi, kệ chúng nó hát đi. – Nhạc dạo lần thứ hai rồi đó.

Ở dưới khán giả đã có tiếng xì xào khi tôi vẫn đứng im trên sân khấu.

- Hát đi. Hát đi.

Tôi mở miệng ra và hát như phản xạ ...

“Đò ơi, đêm nay giòng sông Thương dâng cao mà ai hát giữa đêm trường. Ngồi đây ta vỗ mạn thuyền, ta ca trái đất còn riêng ta. Đàn đêm thâu, trách ai khinh nghèo quên nhau, đôi lứa bến giang đầu. Người ra đi với cuộc từ ly. Đâu bóng thuyền Trương chi...”

Nước mắt tôi ứa ra má cùng lúc với tấm màn nhưng khép lại. Mai ra dù tôi vào an ủi:

- Mỹ hát hay quá trời. Thấy không, họ vỗ tay nhiều hơn cả bài hợp ca Mẹ Việt Nam nữa. Ai cũng công nhận vậy hết.

Mọi người cùng xúm lại khen ngợi. Nhưng những câu khen tặng không làm tôi nguôi ngoai được cơn buồn phiền âm thầm. Cơn buồn đó đã nằm sâu trong xương tủy và mỗi lần chạm chọc là mỗi lần làm tê liệt tinh thần.

Mai rủ tôi:

- Chờ Mai vũ xong màn này rồi mình ra ngoài chút cho thoáng nghe.

Hay Mỹ xuống dưới với hai bác ngồi xem Mai vũ.

Tôi lắc đầu khi nghĩ đến việc vác gương mặt vô duyên này xuống nơi đông người để họ dè bỉu phê bình.

Tôi ngồi thu mình lại một góc không nhìn ai, không nói chuyện với ai. Mỗi khi thấy người nào đưa mắt lên nhìn tôi lại nghĩ rằng họ đang dòm ngó sự bất hạnh của tôi và lòng tôi quặn lên nỗi đau tê chua xót. Mai vũ xong, thay quần áo. Cả hai đứa vẫn giữ nguyên bộ mặt phẫn son rồi hậu trường. bên ngoài trời tối đen. Một vành trăng lưỡi liềm nhàn nhạt trên nền trời nhiều mây. Mai lôi tôi xuống Cầu lạc bộ, bên

trong lác đác vài người ngồi uống nước tán chuyện gẫu chắc là không chịu được sự nóng nẩy trong căn phòng khánh tiết đầy người. Mai kêu cho tôi một ly chanh muối. Hai đứa ngồi nhìn nhau, chẳng ai nói ai câu nào. Đầu óc tôi trống rỗng, không nghĩ, không buồn, không vui cái trạng thái rỗng tênh kỳ quặc lạ lùng. Tôi ngồi và mắt lơ đãng ra khoảng đêm đặc quánh ở góc trường nơi những tàn phượng che rũ dày bít.

- My à, Tết này nhớ đến nhà tao chơi nghe. Mồng hai tụi mình rủ nhau đi xi-nê rồi về đồ “tam hường” ở nhà tao vui lắm.

Tôi rùng mình nghĩ đến buổi đi coi xi-nê chưa xốt cách đây mấy tháng. Mai vô tình nói tiếp:

- Tết này đến phiên tao bao mày với Thu Tâm. Để rủ thêm cả con Thanh nữa. Mày đồng ý không?

Tôi uể oải khuấy đường trong ly, gạt đầu nhẹ nhẹ. Chiếc muỗng chạm thủy tinh vang lên những tiếng lanh canh trong vắt. “Cuộc đời buồn đến thế sao” Tôi tự hỏi một mình.

- A, Mai lại ăn hàng rồi đấy phỏng?

Những bước chân và âm thanh ồn ào vây bọc chúng tôi. Tôi ngừng đầu lên trong khi Mai liếc thoáng:

- Biết ngay mà, thánh nhân đãi kẻ khù khờ. Có anh Hải ở đây, tụi mình tha hồ uống. Chẳng sợ tốn tiền. My, kêu cô-ca với bánh ngọt đi My. A, còn anh Hải uống gì?

Anh Hải cười cười ngồi xuống, đưa tay vẫy một người bạn đang đứng ngập ngừng ở cửa.

- Vào đây Nam, em tao đó, con nhỏ xíu nhất nữ sinh Đà Nẵng đó. Nam bước vào, gương mặt bình thản như mặt nước hồ phẳng. Anh cao lêu nghêu. Chiếc áo sơ mi màu xanh da trời nhạt trông lạnh ngắt trong đêm. Khi Nam ngồi xuống, anh Hải chỉ vào tôi hỏi:

- Phải cô My đây không? Còn đây là Mai, em tao, My bạn học cùng lớp của Mai.

Tôi bối rối cúi mặt xuống ly nước đá lạnh. Nam gạt đầu chào tôi và Mai, nhưng tôi vẫn yên lặng. Mai hơi bực bội hỏi:

- Anh Nam thấy Mai vũ thế nào, được không?

Nam mỉm cười nhẹ nhàng. Chàng xoay ly nước màu đen cho những cục nước đá sóng sánh và không nói được câu nào.

Tôi nghĩ: Bất lịch sự.

- Mai vũ là nhất rồi, để thưởng, cho Mai chọn hai thứ kẹo chanh hoặc thèo lèo.

Mai háy một đuôi dài:

- Anh này keo quá .

- Chớ nói xấu anh ấy giữa đám đông nhé.

Mai cười:

- Chính anh quảng cáo tính mình bằng những ân sủng ban phát cho thiên hạ chớ bộ.

Tôi cười mỉm. Hai anh em nhà này nói chuyện đến hay – Vui quá.

Giá tôi cũng có ông anh nhỉ.

- Sao cô My ít nói quá nhỉ?

Anh Hải hỏi tôi. Mai trả lời tranh:

- Anh Nam, bạn anh thì sao, như cái nồi úp vung, chả tuyên bố câu nào cả.

Nam cười. Tôi đưa mắt nhìn chàng, bắt gặp Nam ngẩng nhìn lên tôi.

Ánh mắt dừng lại một chút. Tôi đưa tay quạt ngang má và nhớ lại dung nhan mình. Tôi nói thầm: Đừng có để những ảo tưởng giết chết mình - đừng có để ...

- Cô My hát hay quá. Thật tôi chưa nghe ai hát bài Hoài Cảm hay như cô. Kể cả Lệ Thu.

Tôi bàng hoàng xúc động. Câu khen tặng nhẹ như bài thơ. Nhưng chỉ một thoáng tôi nhớ lại gương mặt mình. Câu la hét của lũ nam sinh ác độc chắc hẳn đã vào lỗ tai của Nam và hẳn anh chàng đang mỉa mai mình chẳng. Tôi trả lời giọng chát như sấu xanh:

- Đừng khen tôi như vậy, mọi người không thất vọng là may rồi.

Nam khoát tay:

- Cô đừng hiểu lầm, tôi nói thật. Có thể cô không ca điệu luyện như Lệ Thu, nhưng với thánh quang tôi, tôi thích giọng ca của cô hơn. Tôi không khen vớ đâu.

Anh Hải cũng nói thêm:

- Nam ít khi nói dối hoặc khen ai bao giờ. Lần đầu tiên tôi nghe nó khen My đấy. Mừng đi.

Lòng tôi dịu lại. Tôi thấy mình hơi bất lịch sự, nhút nhát với người lạ như Nam. Tôi nói một câu khách sáo:

- Tôi xin lỗi. Và cảm ơn anh Nam.

Nam mỉm cười. Đôi mắt sáng lên thông minh và tế nhị:

- Bây giờ đến phiên cô dối lòng nhé. Cô vẫn không tin tôi.

Tôi đáp ứng:

- Không ... tôi ...

Mai vỗ vào vai tôi:

- Bỏ thấy không, tui khen bồ đúng lắm chớ bộ, thôi khỏi cần nói năng chi cho nhiều.

Anh Hải và Nam trao đổi vài câu chuyện thời sự. Những trận đánh đang sôi nổi ở vùng Cửu Long, biên giới Hạ Lào. Họ nói về hòa bình,

về chính trị, về Nga về Tàu, Mỹ. Tôi và Mai không hiểu và mù tịt về những chuyện rắc rối đó. Hai đứa cầm cúi uống hết ly nước của mình rồi tấn công đĩa bánh ngọt.

Mãi đến khi đĩa bánh hết, chúng tôi mới để ý là câu chuyện giữa anh Hải và anh Nam đã chấm dứt. Họ hút thuốc lá.

- Xong chưa, trả tiền rồi xem tiếp.

Mai kêu:

- Tụi em đói quá, anh cho tiền mua mấy cái bánh bột lọc. Hai anh vô xem rồi nhớ khi anh về anh nhớ đưa em về nghe anh Hải.

Anh Hải cười:

- Biết rồi. À mà My về bằng gì?

- Em về bằng xe nhà trường.

Anh Hải nghĩ ngợi một đôi chút rồi quay qua Nam nói nhỏ. Nam gật đầu. Anh Hải quay sang tôi:

- Như thế này cho tiện. Anh và Nam có 2 xe Honda. Tí nữa cả 4 người cùng về, Mai đưa My về nhà xong rồi anh em tôi về. Chứ chờ xe trường đưa từng người về mệt và khuya lắm. Được không?

Tôi còn ngần ngại thì Mai đã nhanh nhẩu:

- Vậy thì còn gì bằng. Anh Hải sao tối nay dễ thương quá. Để về nhà em thưa với mẹ cho anh một cái ruột cá nguyên.

Anh Hải cười xòa cùng Nam bước ra. Tôi nhìn theo, dáng hai người lơ mơ trong bóng tối, chỉ còn điều thuốc cháy đỏ trên môi Nam, tôi tưởng như cục than hồng ấm áp.

Đêm càng lúc càng lạnh. Buổi đại hội tắt niên chỉ còn một màn cuối nữa là vãn. Ba má tôi ra về từ lâu. Ngay khi tôi vừa hát xong. Đã có nhiều người lần lượt ra về.

Anh Hải chở Mai, Nam chở tôi. Đường vàng nhòa nhạt và những sợi gió mong manh lồng lộng chân tóc, xôn xao trên đỉnh mấy vòm cây. Lần đầu tiên, tôi ngồi cho một người con trai không quen biết chở, nên ngượng ngùng vô kể. Vạt áo dài cứ theo gió muốn tốc cuốn vào một chân của Nam. Nam nhắc tôi:

- Cô My nhớ giữ hai vạt áo dài nhé. Coi chừng nó tạt vô xe là khổn...

- Dạ.

Tôi nghe tiếng tôi nhỏ nhẹ như một con mèo ngoan.

Nam gọi chuyện:

- Cô My có bao nhiêu anh em nhỉ?

Tôi hơi cười:

- Đông lắm, đôi lúc My đếm không hết nữa. Lâu ngày đâm ra quên, không biết đã tới con số bao nhiêu rồi.

Nam cười:

- Gớm, cô My cũng khôi hài dữ. Cô có học hát ở đâu không mà hát hay thế?

- My nhái theo đài phát thanh đó anh. Ở Đà Nẵng làm gì có trường dạy hát.

- Ủ nhỉ, tôi cứ tưởng như sống ở Sài Gòn. Kể ra như vậy cũng uống. Tôi mím môi:

- Mình đâu có theo nghề hát hồng ca sĩ mà học làm gì? Hát cho trường đấy, chứ hát cho Thông tin là ba má My từ ngay.

Nam nói vu vơ:

- Ông bà cụ còn nhớ tới quan niệm xướng ca vô loại chứ gì.

- Vâng.

Quãng đường ngắn ngủi. Chả mấy chốc đã đến nhà. Mai đưa tôi vào tận trong. Lúc lên gác, tôi đến bên cửa sổ nhìn xuống đường theo bóng ba người về cho đến khi tiếng xe Honda khuất hẳn trong đêm yên lặng.

Tôi rửa mặt thay áo và lên giường. Con ngủ tưởng chừng sẽ khép mắt tôi ngay, thế mà không, tôi thao thức trong nỗi nôn nao và sự xao động dịu dàng.

Có vài tiếng pháo lẻ nổ trong thình vảng. Đêm im như một bức thảm dày. Tôi quần chăn khắp người cố xua đuổi những tạp niệm. Nhưng hàng trăm hình ảnh dồn dập kể tiếp như không bao giờ dứt và tôi thiếp ngủ giữa bao hồi tưởng rắc rối.

Mùng một Tết, tôi ngồi nhà tiếp khách. Ba má tôi đi mừng tuổi suốt ngày. Lũ em được dịp lông nhông bỏ đi tứ tán. Liên cũng theo mấy đứa bạn học. Chỉ còn mình tôi vào ra cắn hạt dưa tí tách và uống trà tiếp khách.

Buổi chiều, khách thưa hơn. Tôi rồi rỗi lấy mấy cuốn sách Hồng ngồi dựa ghế, chân tréo qua tréo lại như kẻ nhàn cư nhất đời.

Quyển truyện vừa mới lật, tôi đã nghe tiếng Mai vọng từ bên ngoài:

- Chào My, chúc My sang năm thi đỗ và gặp nhiều tin vui.

Tôi giật mình. Quyển sách rơi xuống ghế. Chưa kịp đứng dậy thì Mai đã tràn vào nhà như cơn gió lốc.

- Đi tới nhà mấy đứa đi My. May qua bà đi chúc Tết mất thì xui.

Tôi rót một tách trà cho Mai rồi đem mút me ra mời:

- Ăn mút uống nước đi Mai. Mình đi không được đâu. Nhà đi hết cả rồi. Thôi ngồi đây chơi mai rảnh mình rủ nhau đi luôn. My biết bữa nay nhiều đứa bạn lắm.

Mai tiu nghỉu:

- Xui ta rồi nghe. Rủ đi mà không đi.

- Bất khả kháng chứ bộ. Thôi, bỏ ăn một trái me xả xui đi. Me này bỏ

khai mạc đó, My chưa đem mời khách.

Mai nhai me có vẻ khoan khoái lắm nên không nhắc tới việc đi nữa mà chỉ kể chuyện Tết ở đầu nhà, ngoài phố. Tôi lơ đãng nghe. Hình như trong tôi, một chút thất vọng nào đó đã đến và buồn buồn. Tôi nhớ đến bóng dáng một người. Sợ Mai đoán được tôi vội vàng nhắm lấy một miếng mứt lớn. Câu chuyện Mai kể đã sang đến những cái Tết của gia đình, đến anh Hải. Tôi chờ đợi nôn nao một lời nhắc nhở.

- My à, anh Nam gọi lời thăm và chào bồ đó, ảnh đi Nha Trang thăm người anh và ăn Tết ở đó.

- Thế à !

Tôi làm như không chú ý đến tin đó cho lắm mặc dù lòng tôi cảm động và sung sướng đột khởi tự nhiên. Người ta vẫn còn nhớ đến mình. Tôi thấy mùa xuân này đẹp và vui quá. Nắng rực rỡ và tiếng trẻ vui đùa vang xóm. Màu sắc và cảnh vật như mới mẻ và tôi muốn ôm tất cả vào lòng.

Nỗi vui đến thật nhanh và tràn trề nên tôi không dấu được, tấm kính lót bàn soi lò mờ gương mặt tôi hớn hờ. Một phút trôi qua, tôi giật mình khi nghĩ tới gương mặt vô duyên của mình. Cái vui vừa đến có thể làm Mai chú ý và biết đâu nó chả cười thắm trong bụng là con nhỏ này xấu xí mà cũng bày đặt.

Phút chốc, nỗi vui tan biến như vệt mây trắng trên trời. Tôi lạnh lùng yên lặng.

- Anh Nam với anh Hải cứ khen My hát hay ghê, tụi bạn lớp mình cũng vậy. My có còn nhớ con Nhạn không, tụi nó ghét “băng” mình lắm, nhưng nó cũng công nhận là hay đó.

Tôi cười yếu ớt:

- Ngày xưa, có anh Trương Chi. Người thì xấu, nhưng hát rất hay.

Mai đập nhẹ tay tôi:

- Nghĩ bậy bạ hoài. Đầu năm đầu tháng phải tươi đẹp lên chứ.

Chuyện vẫn được một lúc thì Mai đòi về. Còn một mình tôi khép cửa để bớt khách hầu có thì giờ nghĩ ngợi một mình. Tôi có cảm tình với Nam chăng? Hay tôi đã bắt đầu yêu? Nếu không, tại sao mỗi lần nhắc đến tên Nam là mỗi lần tôi nôn nao rạo rức.

Tôi nhớ lại đêm tất niên ở trường. Nam có nghe lời chê bai của tụi nam sinh? Chắc Nam đã nghe. Nhưng Nam nghĩ gì khi thấy mặt tôi. Nam có cảm tình với tôi không? Hay đó chỉ là phép lịch sự của người con trai đối với người con gái. Với gương mặt xấu của tôi, liệu tôi có lấy được cảm tình của người bạn khác phái?

Những câu hỏi quay tròn trong đầu làm tôi vừa tủi thân, vừa xấu hổ.

Tôi hư quá rồi còn gì nữa. Mới bây lớn mà đã mơ mộng chuyện yêu

đương. Đang đi học mà đã để ý đến người khác phái. Điều đó đáng khiển trách. Nếu mọi người biết chuyện, chắc tôi khó thể nào tự nhiên được.

Nhưng nghĩ ngợi trấn tĩnh được một lúc, tôi lại để tâm hồn nghĩ về Nam. Chàng như một vết tích không phai mờ, một hình bóng hạnh phúc rõ ràng, xa xôi, là tia hy vọng huyền hoặc cho khoảng đời con gái tôi nhiều mặc cảm. Tôi biết nghĩ của mình nhiều ảo tưởng hơn mơ mộng. Nhưng tôi đành chấp nhận. Thôi cứ để hồn tan vào giấc mơ hơn là sống u buồn như bóng chiều đêm. Lần đầu tiên tôi lẩm bẩm gọi tên chàng, lập lòe không rõ rệt.

Gợn Sóng

Chương 4

Tết hết. Những ngày nghĩ cũng trôi qua mau chóng. Tôi đi học lại – lớn thêm một tuổi, tâm hồn tôi cũng lớn ra. – Nhưng trong guồng máy học đường, hình như con người không thể lớn. Tôi vật lộn với bài vở với kỳ thi liên tiếp sắp tới. Chúng tôi đua nhau học, gắng nhau học, không ai nhắc đến chuyện tình, không ai nhớ đến những bóng người ưa thích.

Nam chìm trong tôi như hòn sỏi dưới đáy hồ. Khi rơi, mặt nước xôn xao lay động, rồi thôi, trả về với yên tĩnh. Bài học đã lấp đầy các khoảng trống. Đầu óc chứa đầy những công thức và đồ hình.

Thỉnh thoảng Mai nhắc đến tên Nam. Và tôi nghe như một tiếng vọng nào khuất lấp thật xa, thật xa. Chỉ còn tấm nhan sắc với gương lược hàng ngày nhắc nhở tôi, kêu gọi cái mặc cảm tội nghiệp của mình. Nhưng rồi cũng thôi. Tôi không có thì giờ.

Hôm nay tôi vừa dứt kỳ thi đệ nhị lục cá nguyệt. Mặc dù không có thì giờ để rong chơi vì kỳ thi tú tài đã kề cận. Nhưng chúng tôi thõ ra những gánh nặng ngàn cân. Buổi sáng, trời trong vắt. Mùa Xuân phủ lấp cây cỏ vạn vật bằng hình dáng sống động xanh non. Sân trường tôi đầy những cánh bướm trắng nhõn nhơ. Bọn chúng tôi tụ tập ở chỗ ngồi thường lệ. Mặt đũa nào cũng bơ phờ hốc hác dù đã qua một đêm nghĩ ngợi tằm bổ.

Tâm than:

- Một quá, mấy bài Triết điền cái đầu.

Thanh cũng nhăn mày:

- Tụi tao Vạn Vật, Lý Hóa đứ đừ chớ khác chi.

Liên gắt:

- Thôi bỏ đi, thi cử nói mãi nhứt cả đầu. Nói chuyện khác đi.

Mai đề nghị:

- Tụi mình xuống bờ sông uống nước dừa đi. Mình còn về nghĩ một giờ nữa kia mà.

Cả bọn đồng ý chung tiền. Mỗi đứa năm chục, dư mua đậu phộng. Bờ sông hơi vắng vì gió vẫn còn gờn gợn lạnh. Thanh suýt soa liền miệng:

- Gớm, lạnh vậy, có điên mới kéo nhau ra đây hóng mát.

Mai chìa môi:

- Mà nói sao mà mát da vậy. Trời mát mẽ thế này mà kêu. Không thấy cũng có người sao?

Chúng tôi kéo nhau ngồi ở quán nước bưu điện. Đàng xa là bến cá với tàu máy và bóng người nhộn nhịp. Ly nước dừa ướp lạnh ngọt ngào – Ly nước lạnh ngắt trong tay cùng với làn gió gây gây lạnh từ ngoài sông đưa vào làm tôi nhớ đến cái không khí lạnh lẽo và những ly nước mời gọi của một đêm tất niên đã qua. Trong khoảnh khắc đầu óc nhớ quá, nhớ một người. Sau mấy tháng học hành, nỗi nhớ nhạt đậm từng phần từng cử chỉ. Tôi không nhớ nổi gương mặt chàng nhưng nhớ quá điệu thuốc cháy đỏ trong bóng đêm và cái dáng cao gầy nhẹ nhõm của chàng.

Mai, Tâm, Thanh và Liên đang bàn cãi sôi nổi về một vấn đề gì đó.

Tôi nghe loáng thoáng bên tai hòa với sóng nước vỗ vào bờ đá rào rạc. Biển ở tận đâu xa. Hai dãy núi mở ra một khoảng trống bao la. Đó là cửa biển và bên ngoài là mệnh mông không bờ không bến. Tôi bắt chước nhà văn Thụy Vũ ví von mình. Tôi có khác nào một con tàu nhỏ đang lang thang ngoài khơi xa. Cửa biển có đó mà mái chèo không đủ sức vượt được những con sóng tàn nhẫn đuổi xô. Tôi nổi trôi bất hạnh, không tìm đâu ra được bến bờ.

Nghĩ đến đó, tôi không dám tưởng tượng tiếp nữa. Đó là những ý tưởng bi quan. Phải giết chúng đi để làm việc. Tôi bưng ly nước dừa uống một hơi dài.

Mai đang cãi cộ một điều gì đó. Bình thường nó hiền lành và ít nói vô kể. Ấy thế, mà khi tranh luận, nó còn hơn một nhà hùng biện.

Mặc chúng lớn lối với nhau, tôi xoay ghế ra phía sông và đưa mắt nhìn ngắm chung quanh. Ô kìa, tôi nghĩ mình nhìn lầm. Tôi dụi mắt, ly nước suýt rời khỏi tay. Tôi nhắm khẽ mắt để mong mình không bị quáng mắt. Không, đúng rồi. Tôi lạng người. Nam đó, nhưng Nam không đi một mình mà đi với người con gái khác, tóc hót cao kiêu sa,

đẹp để. Nam đứng dậy trả tiền nước. Người con gái cười nói vui vẻ. Điều thuốc trên môi Nam trễ xuống và gương mặt cũng hớn hờ. Họ đưa nhau đi ngược về phía chợ. Tà áo dài của người con gái quần quýt bước chân của người thanh niên.

Hình như gió ngoài sông thổi dữ và sóng đập bờ phần nộ - Tôi kêu lên một tiếng trong cổ họng. nước mắt mập mờ trên mi chìm vào cơn tuyệt vọng xót xa lạ lùng.

Chút nghẹn ngào sao lâu và đau đớn quá. Lần đầu tiên trong cuộc đời nổi thất vọng như thủy triều đẩy tôi bênh bồng. Hình như có tiếng Tâm giục giã ra về. Tôi đứng lên. Đặt chệnh vênh theo bước chân xiêu vẹo.

- My, sao vậy, chắc bị gió rồi. Mặt tái xanh trông sợ quá. Thôi về lè lẹ lên tụi bây.

Thanh nắm lấy tay tôi, dịu dõ. Bàn tay ấm của Thanh làm tôi trấn tĩnh được đôi chút.

- Không sao đâu, My thấy chóng mặt một chút, chắc tại gió.

Giọng tôi sưng ướn, nhưng chắc không đưa nào hiểu trừ Tâm. Đôi mắt nó nhìn tôi soi mói và ánh một chút thương hại (?)

Về đến lớp, vừa kịp giờ. Bài Công Dân ngắn ngủi và giáo sư bận chấm bài thi. Lớp học ồn ào. Tôi gục đầu xuống bàn trong cơn chán nản cùng cực.

Chiều lại, tôi không thể nào nhắc nổi người để đi học. Dối má rằng chiều nay nghỉ học. Tôi quần chần nằm trên gác. Cửa sổ đóng kín, không thấy cả khung trời xanh mơ mộng ngoài kia. Căn gác lờ mờ. Và trong ánh sáng nhá nhem đó, trong cái yên lặng đìu hiu, tôi lặng lẽ khóc cho cô đơn.

Không ngờ câu chuyện thoáng qua đó lại ăn sâu trong óc tôi và ảnh hưởng đến công chuyện học hành của tôi đến thế.

Ngày thi cũng còn không bao xa. Thế nhưng không khi nào tôi nuốt trọn được các môn học như ngày xưa nữa. Cứ cầm tới quyển vở, học được vài ba trang là tôi lại ngồi ngẩn người nghĩ ngợi vớ vẩn. Sự thất bại trong tình yêu thắm kín đầu tiên cộng với nỗi mặc cảm mỗi ngày mỗi lan rộng trong tâm hồn làm tôi chán ghét mọi sự. Tính tôi cau có hơn trước. Bao nhiêu dịp dàng ngày xưa biến đi hầu hết. Tôi bằng phẳng, cau có và không bao giờ vừa ý với bất cứ một người nào, một việc gì. Tôi gói mình trong cô đơn, bứt giao thiệp, bứt hội họp bạn bè, tôi sống như một chiếc bóng. Và lẽ ra như thế mọi nỗ

lực của tôi sẽ dồn vào việc học, thế nhưng không, tôi lơ là bài vở, tôi không còn ham muốn và tôi cũng không còn nghĩ gì đến trách nhiệm của tôi, người con cả trong gia đình. Tình trạng tinh thần tôi kéo dài hơn một tháng thì ba tôi đã chú ý. Trong bữa ăn, nhân tiện, người đã hỏi tôi:

- Sau thời gian gần đây ba thấy con có vẻ mệt mỏi nhiều. Chắc bài thi cực nhọc lắm phải không My.

Liên cũng chen vào:

- Con thấy chị My thức khuya quá ba à.

Má tôi la hoảng:

- Học hành mà vậy là chết. Thi đỗ không lợi lộc gì nếu con thi mà đau ốm. Hay để con Liên nó đi mua cho con mấy thứ thuốc óc hoặc vitamin mà uống.

Tôi nghẹn ngào và nuốt miếng cơm cuối cùng và nói nhanh:

- Không sao đâu ba má. Hết thi thì đâu lại vào đó ngay. Bữa nay trở đi con ít học đi là mập mạnh ngay.

Tôi gượng cười đứng dậy vào trong rửa mặt. Trong tấm gương đầy hơi nước. Lờ mờ bóng tôi phờ phạc, xấu xí với hai mắt mọng đỏ.

Tôi nhớ đến cái gương soi mặt bờ bờ bàn học, nơi đó in bóng tôi hằng ngày. Phải cất nó đi để cất dĩ vãng và lịm đi những kỷ niệm vui buồn.

Tôi hư hỏng thật rồi. Bài vở thi cử càng ngày càng xa lạ mặc dù tôi cũng đã cố gắng để chứng tỏ với lương tâm mình, hay nói đúng hơn để đánh lừa lương tâm tôi. Thật tình đôi lúc trên bàn học nhìn ra cửa sổ, khi nhìn thấy những búp phượng xanh chum chim màu huyết dụ, tôi giật mình nghĩ đến tương lai. Tôi thấy mình quá yếu đuối và tệ quá. Đã không vượt qua khỏi nghịch cảnh, buồn phiền, còn đem nỗi tuyệt vọng để phá hoại tương lai, hoài bảo của gia đình. Những lúc ấy tôi hối hận vô cùng, tôi ôm đồm bài vở để gồng học. Nhưng chỉ một thời gian ngắn rồi đâu lại vào đó. Cứ chống tay lên cằm, mắt nhìn vào khoảng không. Cô đơn. Chán nản. Xót xa. Tủi hổ. Tuyệt vọng. Tôi lại tiêu phí thời giờ trong tháng ngày còn lại để học thi.

Cuối năm học, tôi được xếp hạng trên trung bình. Cũng may là mấy tháng cuối cùng giáo sư chuyên tâm vào việc dạy cho kịp bài vở thi nên không chú ý từng cá nhân, hoặc khảo bài kỹ lưỡng. Tôi có dịp lười biếng và chỉ mong những ngày học qua mau để tôi được nằm im ở nhà, trên căn gác, một mình không ai quấy rầy.

Mấy ngày giáp chót niên học rộn rịp khác thường. Bài học được kết thúc và dẹp qua một bên. Giọng giáo sư hằng ngày đanh thép thế nay bỗng dịu dàng khuyên nhủ và giãi từ. Học trò nhao nhao hỏi han,

hò hẹn. Năm học cuối cùng với ngôi trường nhiều kỷ niệm này vừa dứt. Lưu bút được trao nhau xôn xao trong lớp ngoài lớp. Bầu không khí vừa rộn rịp vừa bịn rịn luyến tiếc mộng mên tràn ngập hồn tôi. Lớp này, bàn kia, bảng đó, sân chơi cỏ mượt, hàng phượng trẻ tuổi la đà. Trường tôi đó. Tôi sắp rời xa vĩnh viễn rồi. Nỗi bàng hoàng khó tả làm tôi ngơ ngẩn. Tôi hồi hải nhìn trường, ngắm lớp, đuổi theo bạn bè dăm ba câu chuyện như để níu lại thời gian.

Ngày giã từ trường lớp bạn bè. Tôi rưng rưng muốn khóc. Thùy, Nhiên, Hoa, Băng, Nhận, những đứa bạn không thân cũng chạy lại nắm tay tôi từ biệt. Sau kỳ thi, sẽ mấy khi có dịp gặp lại nhau.

Khoảng đời học trò đã dứt. Áo trắng đã từ giã. Tiếc ời là tiếc.

Tôi đi đi lại lại trước sân trường lần chót. Trong bóng nắng chiều, những tà áo trắng rã ra tản mát dần dần. Mấy lớp học còn mở cửa, nhưng ngày mai sẽ đóng kín. Phượng rũ buồn trên sân. Tôi ngồi trên bãi cỏ chỗ bạn bè thường tụ họp. Tâm từ đầu lớp C cũng đến nhập bọn. Hai đứa không nói với nhau câu nào cho đến lúc sân trường vắng ngắt lặng tờ. Tâm đứng dậy nhìn quanh trường rồi bảo tôi:

- Buồn quá My nhỉ, Tâm thấy làm sao ấy. Nao nao, là lạ.

Tôi nói như nói với chính mình:

- Qua một giai đoạn đẹp nhất của đời người bao giờ cũng nuôi tiếc hết.

Tâm ngoảnh lại:

- Sao mấy đứa kia không ở lại?

- Tụi nó về nhà gạo bài thi.

Sân trường trống trống. Nắng đã khuất sau dãy trường Nam. Màu trời chiều dịu hiu và gió than vãn trên những ngọn cây cao. Tâm giục tôi:

- Thôi về đi My. Gần tối rồi, chớ không thôi lao công họ đóng cổng trường.

Tôi uể oải đứng dậy. Gió thổi lên xào xạc. Lòng tôi cảm nhận tất cả bơ vơ và cô đơn khôn cùng. Tôi nắm tay Tâm đi lần ra đường.

Có tiếng chim kêu trên những vòm cây.

Gợn Sóng

Chương 5

Tôi không ngờ nỗi cô đơn nhỏ nhoi tuổi mới lớn lại đánh giá quá đắt như vậy. Kết quả của những hôm muộn phiền, của giấc mộng con

gái đầu đời không trọn vẹn là tôi thi rớt Tú Tài.

Tám bảng đen dán những tờ giấy vàng nhòa đi trong nắng hoàng hôn. Qua màn nước mắt lờ mờ tôi nhìn thấy những nụ cười, những ánh mắt sung sướng của những kẻ thi đậu chao qua chao lại. Cùng lúc hình ảnh ba má tôi, các em tôi buồn bã trách móc.

Nỗi thất vọng trong tôi không lớn bằng nỗi buồn khi nghĩ đến sự thất vọng của gia đình. Tôi lão đảo rời xa đám đông. Đường về nhà ời.

Dài ra, dài ngút, dài thật dài để tôi không bao giờ đi tới.

Câu nói đầu tiên của ba tôi khi nghe tôi thi rớt là một cơn lạnh dài.

Tôi đứng im, như tròng xuống đất. Lòng trống rỗng. Mắt ráo hoảnh trong nỗi đau kỳ dị không lời. Mãi, ba tôi mới thốt:

- Thôi, học tài thi phận, con ráng kỳ tới.

Nói xong, người đi ra ghế hút thuốc lặng lẽ. Má tôi từ dưới nhà lên thấy cảnh vậy, bà đã đoán được mọi việc:

- Rớt rồi hả con?

Tôi gật đầu. Bấy giờ nước mắt mới chảy ra và tôi bật lên tiếng khóc. Liên dìu tôi lên gác. Nó không biết an ủi thế nào nên chỉ biết ngồi một chốc rồi rút lui xuống nhà dưới.

Tôi giấu mặt trong chăn. Tôi khóc cho tôi, cho những thất vọng liên tiếp, cho niềm hối hận, cho nỗi buồn của song thân, và cho cả sự cô đơn phức tạp trong tâm hồn.

Buổi tối, tôi được người anh họ dắt đi xem xi nê, có cả Liên nữa. anh bảo đi để quên cái buồn rồi về nhà đóng cửa học bài thi, học chết bỏ.

Ba má tôi đều khuyến khích tôi nên ra ngoài một buổi. Lòng hai người bao dung quá làm tôi rưng rưng. Người anh họ kéo tay tôi và Liên. Lăm đòi đi theo Liên cười bảo em:

- Lăm ở nhà, đi coi phim này có ma, dễ sợ lắm. Lúc về chị mua bánh bao cho.

Lăm vùng vằng:

- Chị nói dối Lăm.

- Thật đấy ...

Mặc Lăm đứng bối rối ở cửa với chiếc quần mặc hời Tết trong tay.

Chúng tôi ra khỏi nhà. Anh Văn đề nghị nên ăn một cái gì chứ bây giờ còn sớm lắm. Liên nói tùy anh. Chúng tôi đi bộ qua những dãy phố sầm uất. Con đường chính của thị xã bao giờ cũng đông người. Những ngọn đèn màu đã bật sáng và tiếng nhạc từ hội trường Trưng Vương vọng ra âm thanh của một đêm hát bộ.

Chúng tôi, vòng qua ngã Năm ăn mì. Liên nhìn tôi cười:

- Thi rớt như chị là nhất đó, được đi xi-nê, được ăn mì. Số chị này mà sướng.

Anh Văn cũng cười bảo:

- Con gái học gì cho nhiều, về nhà dạy chồng hả. Rốt càng nhiều càng tốt. Sang năm bọn người cho anh uống rượu mừng là xong.

Liên dí dỏm nổi đuôi:

- Lúc ấy chỉ khóc vì chồng vì con thôi.

Anh Văn hát hàm hỏi tôi:

- Sang năm lấy chồng chưa? Anh giới thiệu cho.

Tôi cười buồn:

- Em mà cũng có tương lai à. Mỗi lần soi mặt chỉ thấy bóng mình.

Anh Văn chăm chú nhìn tôi. Anh thông minh và tinh nhanh lắm. Dù anh thích khôi hài, nhưng đôi lúc những câu nói của anh thấm sâu tận lòng người.

- Mỹ có vẻ bị quan hơi nhiều đó nhé. Phải tự tin mới được. Ai cũng có sở trường và sở đoản của mình. Soi gương mà thấy mình là quý rồi. Sợ cả đời không soi gương được mới đáng lo.

Tôi xoay ly trà, nhìn vào đáy cốc. Nước in bóng hai mắt tôi sóng sánh. Tôi nhớ tấm gương soi ở bàn học được cất kỹ ở ngăn kéo mà thờ dài. Anh Văn mắng tôi:

- Mỹ ngốc lắm. Nhà không có anh lớn, có chuyện gì cần giải quyết mà không thể thổ lộ với bố mẹ được thì có thể nhờ anh. Bộ anh không giúp cô được gì hết sao?

Tôi lắc đầu vô thức. Nỗi buồn sâu của tôi không tiếng không lời. Lấy đầu tôi bày tỏ cùng người khác.

- Coi chừng trễ giờ nghe anh Văn.

Anh Văn trả tiền rồi cả ba chúng tôi chậm chậm tiến về đường Độc Lập. Liên hỏi tên cuốn phim sẽ được xem. Anh Văn cho biết phim “Bác sĩ Jivago”

Tôi góp:

- Em đã đọc quyển ấy.

Anh Văn gật đầu:

- Anh cũng đã đọc rồi. Truyện thì tuyệt, nhưng không biết phim thế nào. Nghe nói đoạt đến 6 Oscar lận.

- Em thương cả 3 nhân vật trong Doctor Jivago – Laura, Tonya, Jivago. Ai cũng có cả một nỗi cô đơn trong lòng riêng cho mình. Một khao khát, một khổ sở thầm kín không một nhân vật nào sung sướng trong Dr. Jivago.

Anh Văn gật đầu:

- Em không thấy Laura hạnh phúc à?

- Không, đó là hạnh phúc giả tạo, không trọn vẹn. Phải là hạnh phúc của riêng mình, cho mình mình, nguyên thủy.

Anh Văn gật gật cái đầu:

- Con nhỏ này thế mà ghê.

Trong khi Liên ngo ngoe:

- Nhức đầu quá. Phim có hát không anh Văn? Em chỉ thích phim có ca nhạc nhảy múa. Vui và khỏe khoắn nhất. Chứ xem mấy phim ma quái hay tình cảm về ngủ chả được gì hết.

Anh Văn nhìn tôi lại nhìn Liên. Anh cười phê bình:

- Con nhỏ Liên sau này sướng hơn con nhỏ My. Một đứa thì lạc quan, tự nhiên, còn một đứa thì suy tư nhiều, sống nội tâm nhiều.

Liên háy:

- Anh này làm như mình là thầy bói ấy.

- Chớ sao. Để xem thử có đúng không. Đó là cách suy đoán trạng thái tâm lý qua hành động biểu lộ ...

Câu nói bị ngắt quãng bởi một đám cưới với những đoàn xe chạy chậm và dài. Cô dâu lộng lẫy và hư ảo như một nàng tiên trong cái lúp trắng phủ mặt có gắn hoa. Xe chạy về hướng nhà thờ. Những gương mặt trên xe tươi tỉnh làm sáng cả bầu trời đang xuống thấp.

- Đám cưới sang quá.

- Mai mốt Liên cũng vậy.

- Nhà em nghèo thấy mờ.

- Nghèo mà trang trọng có sao.

Đoàn xe đi hết. Chúng tôi qua đường tiến vào rạp chiếu bóng.

Buổi tối, từ rạp chiếu bóng ra, chúng tôi đi dạo dọc bờ sông. Trời nóng như lửa. Gió trốn mất tự phương nào – Sao trên trời nhiều như mở hội. Giòng nước sóng sánh bạc và từ phía xa thật xa, ánh đèn rada trên đỉnh Sơn Trà lập lòe chớp sáng.

Liên nói đi nói lại mãi về cuốn phim. Màu đẹp, Omar Shrif đóng tuyệt.

- Nhưng ghét quá. Em thương Tonya ghê – Tội quá – Hiền nên khi nào cũng thiệt thòi.

Anh Văn cười ra tiếng:

- Trong sách nguyên tác. Jivago không tệ như vậy đâu. Đời sống nội tâm của ông phức tạp và thú vị lắm.

Liên bấu môi:

- Dù anh có biện luận như thế nào đi nữa, liên lạc giữa Jivago và Laura cũng bất chính rồi.

Tôi gạt câu chuyện sang một bên và đòi ngồi nghỉ chân. Liên vẫn còn ám ức, nhưng không thấy ai muốn bàn sâu về chuyện phim nữa nên thôi.

Hơi nước từ dưới sông bốc lên ngợp cả hơi thở. Cả một khoảng sông dài đông đảo người. Tôi nhớ đến buổi hóng mát vào cửa những

ngày tháng giêng. Ngày buồn tênh đau xót đó đã là một kết quả hôm nay cho tôi. Tôi cúi mặt vào ly nước mát và nghĩ đến một gương mặt nào đã lơ mờ sâu hút. Vàng khói đã tan. Trong tôi chỉ còn hơi hóm của một cơn mơ – Bây giờ tôi đã thức dậy. Tất cả là ảo mộng. Vậy mà tôi đã tiêu phí bao ngày vô ích. Thôi từ giã những mộng mơ lãng mạn. Nhưng có chắc là tôi không mất mát một chút gì trong tâm hồn? Có chứ. Một khoảng đời bình yên, thơ mộng hồn nhiên. Và một tấm lòng từ đây đã biết xót xa.

Gió thổi nhẹ vờn tóc rối bời. Tôi ngược mắt nhìn trời. Dải Ngân hà như một dòng sữa vắt ngang lưng trời.

Tôi nói:

- Đêm yên lặng quá. Nhưng ai có thể nghĩ là sẽ có cơn bão ở bên trên đó không?

Hình như có tiếng ai cười nhẹ và giọng nói xôn xao trả lời. Tôi ngả người trên ghế dựa. Mắt nhắm lại.

Những ngày mùa hè nực nội, nóng bức. Căn gác nóng như một lò than hồng. Mấy đứa bạn thi đỗ giờ này đang dung dăng dung dẻ lựa chọn cho mình một phân khoa thích hợp. Còn mấy đứa rớt như tôi, ngồi ngậm nhấm nốt mấy bài học khô khan.

Nhắm lại số ngày còn lại để học và kết quả làm việc tháng qua, tôi giật mình sợ hãi. Mặc dù hết sức, cố gắng, tôi vẫn không nuốt trọn tru được những bài Vạn Vật lê thê và mấy công thức Hóa Học rắc rối. Bài học xong, tuần sau kiểm lại vẫn ngập ngừng. Quả thật có những điều mình càng cố gắng càng thất bại.

Ngồi thờ trước đám sách vở bẽ bộn, tôi rã rượi. Mắt cay xè và buồn ngủ lạ thường. Nắng hắt qua song cửa. Gió đưa nóng đầy luôn vài cánh Phượng rơi trên sàn gác thẫm. Không gian yên lặng, thỉnh thoảng tiếng à ời ru con vọng buồn như buổi mưa chiều.

Tôi rời sách vở, bước lại cửa sổ. Vuông cửa sổ độc nhất trong nhà cho tôi cảm giác giao tiếp với thiên nhiên và trời cao.

Tôi nhìn mãi giàn ti-gôn tươi tắn. Nắng đã đốt cháy những cánh tim mỏng manh. Lá không ngăn nổi nắng cũng vàng úa lìa cành. Tôi nhớ bài thơ “Hai sắc hoa Tigôn” của T.T.KH – bài thơ dịu dàng và buồn tủi như lòng tôi. Không, buồn thì đã vơi từ lâu rồi. Nhưng bình yên đã không trở về với tôi. Đời đã lớn – giã từ đời sống hồn nhiên tuổi học trò. Sách vở chưa rời được nhưng lòng đã rời chuối ngày ngày thơ cũ. Mây đã bay và sẽ cuốn bụi trên đường. Lòng tôi chứa chan

những tình cảm lạ. Song tại sao ngày biến chuyển của tâm hồn chỉ đem lại cho tôi những kết quả ê chề. Tôi xòe bàn tay mặt. Mấy nhánh chỉ chạy loăn quăn trên bàn tay gầy. Một đứa bạn biết coi chỉ tay đã nói với tôi là cuộc đời sẽ gặp nhiều hờn tủi và bất như ý – Hay thất bại trên đường đời – mặc dù có tài năng.

Thử ầy tôi đã cười bà thầy bói học trò. Nhưng bây giờ tôi tin đó như là số mệnh, số mệnh của con người tôi kém may mắn. Bởi cái đường chỉ may mắn đã bị cái hình thức cắt nát đi rồi.

Tôi miên man nghĩ ngợi – Ngày nào cũng vậy. Nội tính nghĩ nhảm đủ chiếm mất thời gian và làm quên bài vở.

- My ơi, My.

Tôi đã thấy loáng thoáng bóng Tâm ở đầu ngõ. Con nhỏ này chuyên môn đến vào buổi trưa. Tôi nhìn đồng hồ bàn học. Đã ba giờ rưỡi rồi. Tôi lại nhìn chồng sách vở, nửa tiếc thời gian, nửa muốn nằm vùi ra nghĩ ngợi suốt buổi:

- Làm gì vậy My. Nghe ta kêu mà làm thính.

Tôi cười nhẹ:

- Thì My chờ Tâm lên đây nè. Thế nào, đi Huế về vui không?

Gãi đúng chỗ, Tâm sà xuống ghế kể liên miên. Từ giòng sông An Cựu bên đực bên trong đến bến Ngự, sông Hương, Gia Hội, Nội thành, Tràng Tiền, Kim Long, Vỹ Dạ.

Tôi nghe mà như đã đi hết một vòng xứ Huế với đủ các món ăn Thần kinh ngon lành.

Tâm dụ tôi:

- Thi xong, đi Huế chơi đi, tao có bà bác ở ngoài đó. Ra đó, có xe đi khắp hết, vui lắm.

Tôi nhớ đến bài vở nên buồn rất nhanh:

- Chắc kỳ này rớt quá. Nản ghê Tâm ơi. Thi rớt học lại dễ sợ thiệt.

Tâm an ủi:

- Thôi, rán lên đi My. Tao biết là tụi mình còn có những bí ẩn ở nội tâm, từ đó có thể buồn hay vui, chán nản hay hăng hái. Nhưng My phải cố gắng chớ My thấy không. Anh ấy mất, mình buồn chết được, thế mà cũng phải ráng sức chớ chẳng nhẽ bỏ cả tương lai à.

- Tương lai ...

Tôi lập lại rồi hỏi Tâm:

- Mấy lầy hồ sơ thi vô Sư phạm cho My chưa? Tháng nào thi và thi môn gì? Lo ghê.

Tâm gạt mình; la nhỏ trong miệng:

- Chết, tí nữa thì quên. Xui quá, năm nay, để hạn chế sinh viên, chỉ có mấy người thi đậu kỳ nhất mới được thi thôi. Vì ngày thi có trước

kỳ hai Tú Tài mà.

Tôi hỏi dồn dập:

- Họ có cho bổ túc hồ sơ sau không?

- Không My ơi, Tâm có hỏi, họ trả lời hồ sơ bắt buộc phải có bản sao và bản chính Tú Tài.

Tôi ngồi lặng người. Thế là bao hy vọng cuối lại một lần nữa tan theo mây khói. Ba má tôi sẽ buồn đến thế nào. Cả nhà tôi hy vọng vào số tiền học bổng hàng tháng để tôi có thể theo đuổi hết bậc Đại học, sớm kiếm tiền giúp đỡ cha mẹ và tương lai sáng sủa hơn một cô ký quèn. Thế nhưng ... tôi lắc đầu muốn khóc.

Tâm nhìn tôi thương hại:

- Hay là My đậu xong vô Sài Gòn học đi.

Tôi bật cười lên chua chát:

- Sài Gòn. Nếu mình mà có phương tiện vô Sài Gòn thì còn lo lắng gì cho một hồ Tâm? Sao số mình lận đận thế không biết hồ Tâm?

Tâm về rồi. Tôi vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, nguyên vẹn nỗi buồn. Có nên báo tin cho ba má tôi biết không đây. Tôi sợ phải nhìn thấy sự thất vọng âm thầm trong mắt song thân.

Bây giờ tôi mới thấy mệt mỏi lạ lùng. Bao nhiêu sức lực, tiềm năng tan biến trong phút chốc. Hối hận lẫn xót xa và chán nản đẩy đưa tâm hồn tôi đến trạng thái tuyệt vọng, tôi hững hờ cầm quyển vở không đọc được một chữ nào.

- Má nói đem ly sinh tố lên cho chị uống, chị My nè.

Lấm rón rón bẻ ly nước màu vàng tươi, thơm mát. Cổ họng tôi khô đắng, nhưng ly nước càng làm tôi đau đớn. Tôi có xứng đáng với những sự săn sóc đặc biệt của ba má không? Tôi có xứng đáng với lòng tin cậy của người?

Tôi nhìn ly nước. Mặt ngoài ly hơi lạnh bốc ra đọng thành những hạt nước linh động ngoằn ngoèo. Tôi liên tưởng đến những giọt nước mắt và thấy mình muốn khóc.

Lăm đã rút xuống nhà. Để cho chị My học bài thi, đừng làm ồn. Lời dặn dò của Liên vắng vắng từ bếp. Đáng lẽ tôi phải làm bếp buổi chiều, nhưng Liên đã cáng đáng giúp tôi tất cả. Tôi ôm gối ngồi nghe buổi chiều đang xuống ... Ly nước vàng còn đầy nguyên vẹn. Trên căn gác, một mình, tôi nghe mình chơ vơ trong nỗi khổ và lo lắng âm thầm.

Tôi không chịu nổi nỗi trống vắng, dằn vặt mình. Tôi leo xuống gác vào bếp. Thôi mặc bài vở. Những cố gắng đã trôi tuột và thất vọng này tiếp đến thất vọng khác. Tôi là người con gái bất hạnh. Thôi bỏ mặc chữ nghĩa. Giúp em, giúp mẹ có ích hơn nhiều. Với ý nghĩ nông

cạn của mình, tôi vào bếp, dành lấy rễ rau trên tay Liên, đứng chờ nồi nước sôi và nhìn ngọn lửa đỏ đang đốt cháy từng mảnh củi hồng.

Khổ đau và tuyệt vọng tự nó chưa hẳn là vết thương lở lói thịt da. Nhưng nếu cả hai mà kết hợp lại đúng lúc thì sức tàn phá thật không ngờ.

- Chị My, chị giữ nhà cho em đi chơi một tí nghe.

Tôi gật đầu. Minh và Lãm nhảy như sáo ra khỏi nhà. Năng vẫn còn hanh đến cháy da. Tôi nói vọng theo nhưng không chờ đợi sự đáp ứng:

- Minh, Lãm, lấy mũ đội đầu rồi hãy đi. Về đau má la chết.

Minh, Lãm khuất sau cánh cửa xanh. Tôi đọc sơ sịa mấy tựa tin tức đáng chú ý rồi lần vào trang trong xem tiểu thuyết. Một cột chữ nhỏ ở trang Văn Học Nghệ Thuật đập vào mắt tôi. “Tuần lễ triển lãm tranh nghệ thuật do hội Văn Hóa Đà Nẵng tổ chức từ 18 đến 25 tháng 8 ...”

Tôi nhìn lịch, hôm nay mới 23. Tại sao mình lại không đi xem triển lãm để đầu óc đỡ căng thẳng, buồn phiền nhỉ. Ngày trước tôi đã có học vẽ hàm thụ một năm. Nhưng sau đó, phải bỏ dở vì học phí tăng gấp đôi. Hội họa là một bộ môn nghệ thuật mà tôi thích nhất, hơn cả ca hát nữa. Ngắm một bức tranh đẹp cũng thấy thoải mái và thích thú như khi hát một bài ca hay, nghe một bản nhạc mà mình ưa thích. Có tiếng lao xao của Liên ngoài cổng. Rồi những bước chân vội vã vào nhà, Liên vừa than năng quá vừa rót nước uống ừng ực. Tôi hỏi:

- Má đi Đền Bà đó hả má?

Má tôi gật đầu:

- Ừa, tao đi xin một quẻ xăm xem thử con có thi đậu kỳ này không.

Xăm linh ghê, nói đúng hết.

Nụ cười trên mặt má tôi tươi vẻ tin tưởng như dòng suối mát ngang qua sa mạc hoang gát. Liên cướp lời:

- Xăm đoán là năm nay chỉ phải gặp thất bại trước rồi sau mới thành công. Đúng ghê. Kỳ nhất rớt, kỳ hai nhất định đậu.

Má tôi cười:

- Xăm nói gì mà rờng mây gặp hội đó. Quẻ này trước xấu sau tốt.

- Tiền hung, hậu kiết.

Má tôi lục trong túi áo ra một tờ giấy in chữ nhỏ màu xanh, tôi cầm lấy hờ hững, nhưng lạ lùng, thoáng trong lòng tôi cũng có chút hy vọng bừng khởi. Tôi thấy lòng vui lên một tí.

- Mấy giờ rồi My?
- Dạ mới 4 giờ rưỡi thôi má. Còn sớm.
Má tôi đứng dậy cất nón áo. Từ trong bếp tiếng bà vọng ra:
- Đứa nào đi chơi thì đi đi, để má trông cơm cho. Chẳng có gì hết.
Liên bước lên gác, giọng chán chường:
- Thôi con chả đi đâu, mỗi chân thấy chết. Trời lại nắng nữa.
Tôi đứng dậy cất tờ báo và có ý muốn đi ra ngoài một lát.

Đường phố như nhuộm một màu tươi mới. Nắng trải vàng trên những lối đi rộn rịp người. Tôi rẽ sang trái để đỡ phải hứng bụi và nhân thể qua trường một tí. Bây giờ hãy còn quá sớm để giam mình trong một phòng triển lãm.

Những cây Phượng đã xơ xác hoa. Cuối hạ rồi. Mấy bông màu đỏ sẫm lên vì nắng gắt. Khi những hoa Phượng cuối cùng này kết hạt thành quả thì học trò lại lục tục đến trường. Sân trường sẽ đầy áo trắng và tiếng cười vui.

Tôi nhắm mắt lại mừng tượng bãi cỏ non nhàu nát bởi bước chân bướm lượn học trò. Bây giờ thì trường vẫn còn hoang vắng lắm. Cổng đóng kín. Bảng thông cáo trống trơn. Ngôi trường đều hiu và bắt đầu mang vẻ cách biệt. Tôi vịn tay vào cánh cổng sơn màu xanh lá cây còn tươi như mới. Cánh cổng rung rinh như lời từ chối. Và tôi quay bước đi mau để trường cũ khuất sau ánh mắt đã mờ vì nước xúc cảm.

Tôi vòng về phía nhà thủy điện. Cạnh đó ngôi trường tiểu học thuở ấu thơ cũng làm tôi nao nao. Nhưng xa quá rồi và bao thay đổi, tôi không tìm lại được một chỗ quen thuộc nào. Bất chợt tôi biết rằng thời gian dễ làm quên lòng người, kỷ niệm nào cho dù đang luyến tiếc cách nào rồi thời gian dễ làm quên lòng người. Kỷ niệm còn đó, nhưng nỗi nhớ đã là nỗi nhớ chết, chỉ đủ để thấy lòng êm êm chứ không cuộn trào sôi động. Và rồi tình yêu tôi chắc cũng vậy. Mỗi tình mơ tưởng đầu đời hẳn không bao giờ tôi quên được. Nhưng đã qua và tình đã chết. Không ai khóc mãi cho một xác tình yêu bao giờ. Chỉ nhớ thôi. Một cách dịu dàng.

Gió thổi lên trên mấy hàng cây cao. Tâm hồn tôi cũng bời bời như gió. Mặt đường sạch bóng. Chưa có lá vàng. Mùa thu chưa về. Tôi mỉm cười một mình. Phòng Thông Tin triển lãm đằng kia, ở cuối đường. Văng vẳng lại là một điệu nhạc vui. Mây bay ở trên cao và chói lọi nắng vàng.

Khi tôi bước vào căn phòng mát đầy tranh ảnh thì phòng triển lãm chỉ vồn vện có mấy người. Mỗi lần nhạc im tôi nghe rõ cả tiếng chân đi động chậm rãi trên nền gạch hoa bóng loáng.

Một rừng tranh. Đủ loại. Đủ kiểu. Đủ màu sắc.

Tôi lựa chọn những loại tranh mình ưa thích nhất để đứng chôn chân hằng giờ: Tranh Sơn thủy, những cây Tùng, cây Bách, mây núi lượn lờ với màu sắc phơn phớt nhẹ nhàng.

- Cô thích loại tranh này?

Chắc không phải hỏi mình. Tôi nghĩ và vẫn say sưa ngắm tranh. Chỉ hơi nhích người sang một bên để nhường chỗ cho người phía sau.

- Cô ngắm tranh này cứ như là một cụ Đồ ngắm câu đối cô My ạ.

Tôi giật mình, đỏ bừng mặt quay lại:

- A, anh Dụng... Anh mới về.

Dụng là bạn học của anh Văn tôi. Tôi biết anh có vài lần khi mấy anh họp nhau lại đi chơi và chỗ hẹn là nhà tôi. Sau này, nghe đâu anh Văn nói Dụng thi đậu vào Y Khoa ở Huế.

Ba bốn năm rồi, giờ mới gặp lại. Tôi bỡ ngỡ trách:

- Gớm, anh làm My thất kinh luôn. Tưởng ai.

Dụng cười:

- Lâu quá mới gặp lại My. Thế nào hai bác có khỏe không? Hôm qua anh có đến chơi với anh Văn đó.

Mấy người xem tranh đứng gần đó nhìn chúng tôi. Anh Dụng bảo nhỏ:

- Thôi, My xem tranh đi rồi ra ngoài nói chuyện. Ở đây không phải nơi ... Đầu này có một loại tranh thủy mặc và sơn thủy cổ đẹp lắm. Tranh quý họ để vào tận bên trong này.

Anh Dụng nắm tay tôi kéo nhẹ vào. Sự đụng chạm nhẹ nhàng đó làm tôi suýt la lên. Mặt tôi đỏ ửng, lòng tôi bồi rối không tả được. Tôi cố rút tay ra một cách tự nhiên. Hình như anh Dụng cũng thấy được điều này. Anh thả tay tôi ra và liền miệng giảng giải về nghệ thuật cổ họa nổi tiếng này của Trung Hoa.

- Tranh Sơn Thủy thường cốt ý trình bày những cảnh rộng lớn có 3 chiều dài rộng và cao. Do đó My thấy các bức họa Sơn thủy cứ cao lên mãi, ra xa mãi. Người xem tranh được thỏa mãn theo cảnh vật đến cùng cực.

Tôi hỏi:

- Thường, thì My thấy tranh sơn thủy, thường vẽ màu, sao đây lại có những bức vẽ bằng mực tàu thôi.

Anh Dụng cười. Giọng nói và lối giảng giải của anh làm tôi ngạc nhiên về kiến thức hội họa của anh.

- Ngày xưa đa số họa sĩ đều dùng màu đen của mực tàu thôi. Chỉ có Lý Chiêu Đạo là một trong những họa sĩ hiếm hoi dùng màu sắc. Sau này, người ta mới dùng màu nhiều. Một phần là để diễn tả dễ dàng thời khí của bốn mùa.

Nhưng thật tình thì các họa sĩ Trung hoa chuyên về tranh sơn thủy không nhằm trình bày cái đẹp, không riêng biệt chú trọng vào đường nét màu sắc chuyển biến của sự vật để làm biểu tượng cho tư tưởng hoặc hoài vọng cá nhân.

Anh Dụng cứ thao thao bất tuyệt. Mấy người xem tranh đứng gần gần ra nghe. Tôi nghĩ: Anh chàng này đáng phục thật. Học Y Khoa mà rành về hội họa ghê.

- Chết chữa, tôi ham nói quá cứ làm như cô không hiểu gì về tranh hết.

Tôi cười:

- Quả thật, đây là lần đầu tiên My được biết về tranh này. Nhờ anh chứ từ trước My thích nhưng lại lười không tìm hiểu.

Ra khỏi phòng tranh, anh Dụng đưa tôi xuống bờ sông uống nước.

Tôi xem Dụng như anh Văn nên không ngần ngại gì cả.

Nắng đã dịu. Bờ sông mát với từng loạt gió từ cửa sông đưa vào.

Anh Dụng chọn một cái bàn ngay sát bờ. Từ đó tôi có thể đếm từng hòn sỏi màu nâu đất tròn láng vì sóng dập lâu ngày. Anh Dụng hỏi tôi uống gì. Tôi xin một ly nước dừa. Anh Dụng uống Coca.

Ly nước dừa lạnh và cặp tình nhân kế bên làm tôi nhớ đến mối thất vọng ngày nào.

- My thi cử ra làm sao?

- Rớt rồi anh ạ. Buồn ghê.

- Rớt rồi.

Tôi gật đầu. Một viên sỏi rơi trong lòng. Tôi nhớ đến thời giờ lãng phí của mình mà bồn chồn, xấu hổ.

- My rớt về môn gì. Ngày xưa, anh Văn vẫn thường khen My học giỏi lắm kia mà.

Tôi cúi đầu xuống ly nước mát:

- Có lẽ My rớt về ... My học bài không kỹ anh Dụng ạ.

- Thế tại sao hè không ôn bài thi mà My lại lang thang đi chơi như một người rảnh rỗi. Vậy là không được.

Giọng nói nghiêm nghị như một người anh cả làm tôi sợ. Tôi ngược nhìn anh Dụng. Cặp mắt trách móc thành thật của anh khiến tôi muốn khóc. Tôi muốn giải bày mọi sự việc nhưng tôi xấu hổ. Có người con gái nào bỏ học vì một mối tình đơn phương thất vọng nào

không? Chỉ có tôi. Hai bàn tay tôi cuống quýt trên thành ly. Tôi nhìn anh Dụng van lơn. Vết thương thì hồng tường đã khép da, bây giờ anh lại khai phẫu ra, tôi chịu sao nổi.

- Nói vậy chứ My nên học bài cho đảng hoàng. Rót một năm là cực lắm chứ chả sung sướng gì đâu. Thôi chịu khó đi... Uống nước đi My, kéo nước đá ra nhặt hết.

Tôi không uống, mà nói cho anh Dụng nghe những thất vọng của mình, nguyên do khiến tôi bỏ phứt việc học và không thiết đến kỳ thi tới. Tôi nói như muốn trải những uẩn ức của mình. Với một người không thân thiết lắm. Điều đó thật lạ lùng cho tôi. Nhưng quả thật, ánh mắt và nét mặt của anh Dụng làm tôi tin tưởng và có cảm tưởng như mình được vỗ về an ủi.

Tôi nói xong như trút được gánh nặng lâu ngày. Lòng nhẹ nhõm lên lần một chút nuối tiếc xa vời. Nắng đã tắt trên sông. Những tiếng hát đâu đó vọng lại theo chiều gió. Lòng tôi đã khác trước. Lòng tôi đang băng khuâng. Có một đàn chim đang bay về hướng núi.

- My không nên vì những thất vọng nhỏ mà bỏ phí đi tương lai dài của mình. Không thi vào Đại học Sư Phạm được thì My có thể thi vào Sư phạm 2 năm, loại Sư phạm cấp tốc đó, rồi mình lại học thêm ở Đại Học, có một hay hai chứng chỉ rồi đương nhiên My được đổi từ giáo viên sang giáo sư.

Còn nếu không muốn My học luôn Luật hoặc Khoa học cũng được. Có cả đàn em đông đảo như vậy lo gì My không kiếm được cái học bổng.

Tôi nghe như con đường reo vui mở ra trước mắt:

- Thật hả anh?

- Thật chứ, thật cho những người không thối chí. Tình cảm là tình cảm. Công việc là công việc. Đừng để phần này chiếm hết phần kia. Vậy là hồng.

Tôi uống nốt ngụm nước dứa còn lại và tỏ lòng biết ơn anh Dụng:

- My cảm ơn anh quá, anh đã tỏ cho My một hướng đi còn khuyến khích My nữa. Có lẽ tâm hồn My yếu đuối và nhiều mặc cảm nên thất vọng nào cũng làm My chán nản, buồn phiền. My luôn luôn có cảm tưởng đời treu chọc mình chứ không khi nào là bạn thân của mình hết. Khi nghĩ vậy thì khổ quá phải không anh?

Anh Dụng gật đầu nhẹ nhàng:

- Đã đành vậy. Và không phải chỉ một mình My là gặp khó khăn khi mới lớn. Lúc va chạm với đời, thời gian sắp tới, người nào cũng sẽ gặp phải những khó khăn, những điều bất ý như nhau. Anh cũng vậy, lúc mới lên Đại Học, gia đình sa sút, phải tự lập để học hành. My

phải biết, kiếm một chỗ kèm trẻ cũng muối mặt đi đi lại lại. Rồi khi hành nghề bao nhiêu cay chua. Anh con trai, họ nói anh lì ra, họ nói không phải mình cãi lại, bỏ dạy, chứ không chịu thua. Tuy vậy, tối về gác tay lên trán thấy sao mình khổ sở quá. Muốn nghĩ học quách cho xong. Nhưng rồi cũng cố.

Tiếng gió ngoài sông lao xao vọng lại giọng nói vui của mấy cô lái đò ngang. Lòng tôi dịu lại với cơn vui nhẹ chưa từng bắt gặp. Tôi nhìn anh Dũng. Anh đang chăm chú nhìn sóng vỗ. Tôi không đọc thấy nỗi buồn trên anh khi gọi lại dĩ vãng mà chỉ thấy ở anh một sự vững chãi vô cùng.

- Lại qua một ngày.

Câu nói của ai ở đằng dưới sông đưa lên làm tôi giật mình. Trời đã chạng vạng, đèn đã lên. Một vành trăng đẹp như tấm gương soi lơ lững trên cao. Tôi đứng dậy và thấy mình nuối tiếc thời gian.

- Mỵ phải về anh Dũng ạ, chắc ba má chờ cơm.

Anh Dũng trả tiền nước và vẫy cho tôi một chiếc xích lô. Tôi lên xe. Xe chạy tôi vẫn còn thấy bóng anh lơ mờ bên sông.

Gợn Sóng

Chương 6

- Mỵ à, Mỵ gặp thằng Dũng ở đâu vậy?

- Em gặp anh ấy ở phòng triển lãm tranh tại Ty Thông Tin đó.

Tôi vừa trả lời anh Văn vừa cầm cúi vẽ hình bộ máy tiêu hóa, cổ nuốt trôi bài Vạn Vật dài dằng dặc. Còn 2 tuần lễ đúng, tôi thi lại kỳ hai.

Có tiếng anh Văn cười bí mật:

- Gặp rồi chào hỏi bỏ đi à.

Giọng khác lạ của anh Văn làm tôi ngạc nhiên. Gương mặt anh càng quái quỷ hơn nữa. Tôi trả lại:

- Thì em gặp anh ở Ty Thông Tin chứ ở đâu. Sao lâu quá, bữa nay mới thấy mặt anh ấy. Anh Dũng có đến thăm anh không?

Anh Văn rời khỏi ghế, anh không trả lời câu hỏi của tôi mà bật diêm châm thuốc. Trông dáng anh cứ như một thám tử có phận sự điều tra một vấn đề gì. Óc tò mò của tôi làm việc dữ dội. Chuyện gì vậy. Tôi quẳng cây bút lên bàn học, nắm lấy vạt áo bỏ ngoài cửa anh la lên:

- Anh Văn bữa ni sao lạ vậy. Chuyện gì thì phải nói chứ. Tại sao anh

hỏi em thì em trả lời, còn khi hỏi anh, anh lại làm thinh. Trả lời nhanh lên, em còn học bài.

Anh Văn thở khói vun vút vào tóc tôi. Mùi khói thơm thơm, nhưng dễ bị sặc vì ngạt. Tôi ngồi xuống. Bạo động không được thì bắt bạo động. Cây bút trong tay tôi lượn lờ những đường nét Vạn vật. Anh Văn bắt đầu sốt ruột. Anh lấy từ trong túi ra một bức thư, đưa qua đưa lại trước mặt tôi.

- Thắng Dụng nó gởi cho My bức thư này.

Tim tôi đập mạnh. Một bức thư. Tại sao lại một bức thư. Cầm lòng không được, tôi chạy theo anh Văn bấy giờ đang đứng ung dung tại cửa.

- Anh Văn, anh Dụng gởi thư cho My. Anh có đùa không? My đâu có quen thân với anh ấy.

Anh Văn nhìn tôi với cặp mắt dò xét:

- Sao lúc này My học chăm vậy, cách đây mấy tuần, anh thấy My có vẻ chán học lắm mà.

Tôi đáp ứng:

- À ... My gặp anh Dụng, anh ấy khuyên My nên học. My thấy anh anh khuyên đúng nên bỏ cơn lười đi.

Anh Văn cười:

- Thế sao anh Văn khuyên My, My chẳng lý gì đến, còn anh Dụng, chẳng quen thân My lại nghe.

Tôi bực mình không thể tưởng tượng được, nên hậm hực nhất gừng:

- Anh chuyên môn làm khó với My thôi. My không thêm đâu.

Nói xong, tôi bỏ chạy lại bàn học ngồi. Anh Văn biết tôi giận nên không đùa nữa. Gương mặt anh nghiêm nghị hẳn lại, anh đưa thư cho tôi và nói:

- Anh không đùa dai My đâu. Nhưng anh hỏi là để My thấy rằng việc thân hay không đâu thành vấn đề. Điều chính yếu là mình có tin nhau không. Anh biết chắc là thằng Dụng nó mền My lắm.

Tôi đỏ mặt thẹn thùng. Đây không phải là ảo tưởng, những bất ngờ trong cuộc đời thật không ngờ được. Tôi cúi đầu mân mê bức thư dày trên tay. Hình ảnh anh Dụng lại hiện ra bên bờ sông Đà giữa nắng chiều.

Anh Văn lặng lẽ ra về tự lúc nào. Tôi đóng nhẹ cánh cửa ngăn đôi căn gác. Kéo tấm rèm che cửa sổ, tôi nằm xuống bóc phong thư tỏ tình thứ nhất trong đời:

“ ... Bỏ ngoài sự sắp xếp của Thượng Đế, tôi muốn cảm ơn My về sự gặp gỡ hôm nọ, một cuộc gặp gỡ mà tôi không thể nào quên được.

Và chính điều đó đã giúp tôi xác tín một lần nữa với lòng mình. Tôi yêu My ...”

Tôi đọc đi đọc lại bức thư của Dụng đến ba lần. Có đoạn hầu như tôi thuộc lòng. Không có một cung nhạc nào êm đềm bằng. Không có một bài thơ nào trác tuyệt hơn. Tôi nhắm mắt lại và lòng bỗng dưng thênh thang như một bay bổng lên mây. Tôi nhớ đến lần gặp gỡ thứ hai giữa tôi và Dụng. Lần này không phải là cuộc tình cờ mà là một sắp đặt tìm kiếm. Dụng đến tìm tôi.

Đến bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn nhớ như in, gương mặt của Dụng khi giải thích lý do sự thăm viếng bất ngờ, và hiềm có này. Tôi thì vừa sung sướng vừa cảm động nên chỉ biết lí nhí mời ngồi, quên cả pha nước đãi khách. May lúc ấy có Liên, Liên nhớ ngay ra Dụng, tíu tít hỏi chuyện át được thời gian dài bỏ ngõ.

Sau lần đó, Dụng chưa trở lại lần nào và đến nay một phong thư thay người.

Nhưng điều cần thiết cần thiết là tôi có yêu Dụng không? Sự cô đơn đâu phải là yếu tố chính để nghĩ sai lòng mình. Tôi ngồi dậy, bước đến bên cửa sổ. Qua tấm màn che phơ phất, mặt trời đang tỏa những tia sáng nóng bỏng, mùa hạ. Bầu trời xanh trong, con chim sẻ ríu rít gọi bạn trên mái cao. Tôi có yêu Dụng không? Một con bướm vàng bay lác qua cửa sổ.

Tôi không trả lời được. Lòng tôi bối rối. Tôi đọc lại lần nữa bức thư. Tôi nghĩ:

- Nếu bây giờ mình trả lại bức thư này cho Dụng rồi viết vài dòng nói rằng cảm ơn anh, My không yêu anh được ...

Lẽ tất nhiên, cuộc tình sẽ tan. Dụng sẽ buồn rồi không bao giờ mình gặp Dụng nữa.

Một cây lao nào xuyên thấu tim tôi. Tôi rùng mình, đột nhiên thấy nuối tiếc lạ lùng. Không bao giờ gặp mặt Dụng nữa. Tôi nghe mắt mình cay cay, đồng thời với hình ảnh Dụng ôm cao, bên bờ sông Đà, buổi chiều xuống. Mình đâu có yêu Dụng. Trong lòng tôi, một ý nghĩ tràn đến che lấp câu vừa nói – Hay là mình đã yêu? – Một ý tưởng êm đềm thẹn thùng nào lên hồng hai má – Vậy là yêu chẳng? Dụng ơi, Dụng ơi – Cái tên nghe thân thiết như người quen cũ. Tôi gấp cái thư lại kỹ càng, kiếm cái hộp bánh đựng thư bạn bè của tôi, trút tất cả ra bàn và trịnh trọng đặt lá thư tình đầu lên mặt giấy lót có kẻ hoa vàng.

Thông cáo của Hội Đồng Khảo Thí ấn định hôm nay là ngày có kết quả Tú Tài Kỳ 2 ...

Tôi nóng ruột gần chết. Mặc dù, tình trạng bài thi đem lại cho tôi những mối hy vọng lớn. Nhưng tôi không làm sao ngăn được rạo rức.

Dụng đã ra Huế cách đây mấy tháng để thi nốt môn thực tập và vấn đáp. Trong một bức thư viết cho Dụng, nhằm lúc vừa thi xong, tôi đã nói với Dụng về những hy vọng của mình. Bây giờ nghĩ lại thấy thật đại. Rủi thi rớt tôi sẽ ăn nói làm sao đây.

- Chị My ơi, lẹ lên ...

Tiếng Liên kêu inh ỏi, ở dưới nhà. Tôi chải vội mái tóc, vớ lấy thẻ học sinh chạy xuống gác.

- Chị đi lẹ không tụi nó xé bằng đó.

- Tao lo quá, không biết có đậu không?

- Chắc đậu, hồi hôm em nằm chiêm bao thấy lửa cháy rần rật. Thế nào cũng có tin vui.

Dọc đường, tôi gặp những bước chân nôn nao vội vã, những gương mặt lo âu cùng chiều.

- My, My, có bằng chưa?

Tôi quay lại, Tâm đang ngồi sau xe Honda của anh nó, cổ ngoái lại cười cười, tay đưa 2 ngón làm dấu chiến thắng.

Tôi và Liên cũng vẫy tay chào chào.

Cổng trường Phan Chu Trinh đầy người chen chúc. Âm thanh của tiếng loa rú dài. Liên kêu:

- Có đọc tên, đỡ quá. Nhưng nhanh lên kẻo không nghe gì hết.

Một đứa bạn đi ngược chiều nhăn nhủ:

- Sắp tuyên bố kết quả rồi. 5 giờ 30 đúng.

Tôi nhìn xuống đồng hồ. Còn năm phút nữa. Tim tôi đập mạnh trong lòng ngực. Cổ đột nhiên khô ran và bước chân quỳnh quáng.

- Chị này làm gì mà quỳnh lên vậy. Gần tới rồi, đi vừa vừa thôi. Gớm, khi thì chậm như rùa, khi thì ...

Mặc Liên gắt gỏng vì bị lỗi đi, nhưng tôi vẫn bước như chạy. Phải kiếm một chỗ mà đứng, một chỗ mà ngồi, mà dựa, không thì ngã quỵ xuống ngay giữa đường cho xem. Giá có Dụng nhỉ. Có Dụng ở đây thì chắc tôi bình tĩnh hơn, đỡ nôn nao hơn. Bỗng nhiên tôi thấy nhớ Dụng lạ lùng. Nỗi nhớ át cơn lo làm tôi bình tĩnh lại được. Hai chị em kiếm một chỗ trống ở bậc thang lên lầu cạnh văn phòng, ngồi xuống giữa rừng người ồn ào chờ đợi...

- Chị đậu rồi chị My ...

Tôi đặt hai tay lên ngực để trấn át quả tim đang đập mạnh trong lồng ngực. tiếng loa như còn vọng tên tôi rõ ràng, mồn mồn. Tôi kêu lên:

- Liên ơi, đậu thiet rồi.

Liên cười tíu tít:

- Phải đãi em một châu nước dừa đi. Khát muốn chết. Mà chị phải nhớ một châu mì bò viên ở ngã Năm nữa đó.

Tôi còn mê đi trong cơn mừng vui vỡ tràn. Liên nắm tay tôi kéo ra cổng trường.

- Đãi nước mau lên.

Mãi khi hai đứa ra đến trường Duy Tân, tôi mới chợt nhớ la lên:

- Mà chị có đem theo tiền đâu. Thôi để mai đi.

Liên dừng lại nhăn mặt:

- Rõ hoài công. Chị này, mai phải đãi gấp hai nghe.

Tôi cười:

- Gấp ba chứ.

Hai chị em tíu tít, rủ nhau về. Phố xá bắt đầu lên đèn sớm. Người đi đông vui và tiếng xôn xao như cuộc hội.

Ba tôi nóng ruột ra đứng tận ngoài ngõ với Lãm.

Vừa thấy bóng, Lãm đã chạy băng băng nắm tay tôi hỏi:

- Đậu rồi phải không chị My?

Tôi cười định nói dối trêu Lãm nhưng không giấu được. Lãm reo lên hớn hở bỏ tay tôi chạy vội về phía ba, vừa chạy vừa hét như cả xóm đều nghe thấy.

- Chị My đậu rồi ba ơi. Đậu rồi.

Ba tôi cười, nụ cười tươi nhất của ông.

- Đố rồi hả My?

- Dạ vâng, may quá.

Mấy cha con sóng bước vào nhà. Má tôi không cần hỏi cũng đoán biết mọi chuyện. Bà thực tế nhất, thét Minh ra đầu đường mua một chục nem về đãi tạm cả nhà.

Đã ba tháng, hôm nay tôi mới ăn một bữa cơm ngon lành. Bao nhiêu gánh nặng đè trên vai nay chợt cất đi nhẹ nhàng khoan khoái. Nhìn gương mặt ba má, nét tươi vui ríu rít của các em, lòng tôi thoáng chút hối hận khi nghĩ đến một buổi tối cách đây hai tháng nhằm hôm có kết quả kỳ 1. Giá như tôi cứ chăm học, từ bỏ những mơ mộng vẩn vơ thì gia đình tôi đã có những ngày vui dài, đâu đợi đến hôm nay. Bữa cơm xong, mấy đứa em vùi ăn kem, quà khao chị My thi đậu mà. Tôi lấy tiền phát cho Liên bảo mua kem cho cả nhà. Mấy đứa nhỏ kêu lên sung sướng. Chúng sắp hàng theo chân Liên ra ngõ.

Tôi nhìn theo lằng lằng, lòng mở hội:

- Thế con định thi vào học ngành nào? Ba tôi hỏi tôi.
 - Dạ, chắc con thi vào ngành Sư phạm cấp tốc ba ạ. Hai năm thôi.
 - Hình như có Đại học Sư phạm phải không?
- Tôi cắn nhẹ môi dưới. Chỉ có những ai thi đậu kỳ đầu mới thi vào được thôi.
- Bây giờ trễ hạn nộp đơn rồi ba ạ. Tại con thi kỳ nhì nên ...
 - Thôi thì thi Sư phạm cấp tốc cũng được. Nếu có thì giờ con học thêm ở Khoa học để trau dồi chờ cơ hội.
- Ba tôi nói tiếp. Giọng người khác hơn:
- Âu cũng là một bài học cho con. Tuổi mới lớn nào cũng mơ mộng, lãng mạn hết. Luôn luôn tự tạo cho mình một môi trường sống, một thế giới riêng biệt, vây hãm mình trong thế giới đó cho là mình cô đơn, mình xấu số để có cớ mà đau khổ dần vặt mình. Ai cũng trải qua thời kỳ đó hết. Có người lại phiền trách cha mẹ, oán hận anh em nữa cơ. Tuy nhiên, có điều mà ba muốn con sửa đổi là không nên để cho bất cứ tư tưởng mơ hồ nào làm suy giảm sự làm việc, làm tiêu tan hết những khả năng của mình. Rồi đến khi tỉnh lại thì đã muộn rồi, cơ hội đã qua, vót vát gì lại được.
- Tôi nhìn ba tôi, lòng tràn ngập hối hận. Quả thật, bây giờ tôi mới vấn được lòng mình. Những mặc cảm tự tạo, nỗi đau khổ vô lý đều do tôi cố tình mắc lên ý nghĩ mình để tìm ở đó một thứ đau thương như trong các quyển tiểu thuyết tình.
- Ba mừng là vì thấy con đã biết nghĩ kịp thời. Cũng may anh Dụng là người tốt và vững vàng.
- Tôi kêu lên:
- Ba ...
- Má tôi đỏ ửng – Ba tôi đã biết chuyện ư? Tôi cúi đầu. Một góc báo nhàu nát dưới tay.
- Ba chỉ khuyên con một điều là từ sau nên kiểm điểm suy xét lại việc mình làm – Chớ bao giờ buông thả hoặc để cho sự chán nản tuyệt vọng xâm chiếm, lấn át mình. Bởi từ nay trở về sau, con còn phải ra đời, tự lập, đối phó biết bao khó khăn, gặp không ít những chuyện đau khổ gấp ngàn lần. Mà lúc ấy không còn là câu chuyện lãng mạn, tưởng tượng. Đó là chuyện thật. Nếu con dễ dàng tuyệt vọng như hiện tại ba không biết là cuộc đời con sẽ ra sao. Con có nhớ nhân vật cụ Lãm và cô Mai trong tác phẩm “Nửa chừng Xuân” không? Trước khi chết, cụ Lãm đã khuyên con mình, “phải trong sạch, vui vẻ, cam đảm và đem hết nghị lực ra làm việc” – Đấy, ba cũng khuyên con ngàn ấy – Mai mốt, con đi trọ học ở tỉnh xa, không có ba má ở cạnh, vậy nên lấy câu khuyên đó để tâm niệm nghe con.

Tôi ngược nhìn ba kính thương.

- Vâng, con xin nghe theo lời ba.

Ba tôi mỉm cười. Người cầm lấy tờ báo khoát tay:

- Thôi, con vào trong phụ với má con dọn dẹp rồi đi chơi đâu thì đi.

Bây giờ có quyền đi chơi, nghỉ ngơi cho khỏe.

Tôi đứng dậy xuống bếp – Chả còn gì để làm. Tất cả đã ngăn nắp, sạch sẽ. Hình như má tôi đã qua nhà bên để khoe về việc tôi vừa thi đỗ. Căn nhà vắng lặng. Lòng tôi menh mang một nỗi vui nhẹ nhàng.

Tôi lên gác – Gác tối lơ mờ. Không bật đèn, tôi đứng dựa vào thành cửa sổ nhìn ra bầu trời đầy sao của đêm cuối hạ. Thoang thoang hương dạ lý theo gió luồn nhẹ nhàng vào tóc lên má, lên da thịt.

Tôi nhớ Dụng và nghĩ đến những ngày gần nhau sắp tới mà lòng nghe nôn nao sung sướng.

Sao lẫn khuất trong một vòm mây mờ nhạt. Dải Ngân hà xôn xao như tiếng ngọc chạm. Đêm đẹp. Cuộc đời cũng đẹp. Tuyệt. mùa thu sắp đến. Tôi nhớ đến những hàng cây lá vàng trên bờ sông Hương trước khuôn viên trường Đồng Khánh. Dụng tả cho tôi nghe và hứa hẹn mùa đầu thu nhập học sẽ dẫn tôi đi lang thang trên lối đi đầy lá đỏ.

“Gửi gió cho mây ngàn bay. Gửi bướm đa tình về hoa. Gửi thêm cánh thư. Màu xanh ái ân. Về đây với thu trần gian.”

- Dụng ơi.

Tôi với tay bật đèn, vào bàn viết. Tờ giấy mỏng xanh mở ra trên tập vở kẻ ô trắng nhỏ. Tôi viết những chữ vui mừng cho chàng.

“Anh,

Em đã đỗ rồi đấy. Đầu thu này sẽ được học gần anh ...”

Tình yêu trải đầy trên giấy. Và tôi nghe như mùa thu đã về đâu đó bên khung cửa sổ.

Hết

Nguồn: tuoihoahatnang
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 23/09/2008 9:44:54 CH